

na medida de execución prevalecerá para o requisito en cuestión.

7. Requisitos relativos á información que deberán facilitar os fabricantes e especialmente os elementos da documentación técnica que se precisan con miras a facilitar o control da conformidade do PUE coa medida de execución aplicable.

8. A duración do período transitorio durante o cal os Estados membros deberán permitir a comercialización ou posta en servizo do PUE que cumpra os regulamentos en vigor no seu territorio na data de adopción da medida de execución.

9. A data para a avaliación e posible revisión da medida de execución, tendo en conta a rapidez con que se producen os avances tecnolóxicos.

ANEXO VIII

Avaliación dos acordos voluntarios ou outras medidas de autorregulación

Ademais do requisito xurídico fundamental de que as iniciativas de autorregulación respectarán todas as disposicións do Tratado CE (en particular as relativas ao mercado interior e as normas de competencia), así como os compromisos asumidos pola Comunidade a nivel internacional, incluídas as normas comerciais multilaterais, poderase utilizar a seguinte lista non exhaustiva de criterios indicativos co obxecto de avaliar a admisibilidade das iniciativas de autorregulación como solucións alternativas a unha medida de execución no contexto deste real decreto:

1. Libre participación: os operadores de países terceiros poderán participar en iniciativas de autorregulación, tanto na fase preparatoria como na fase de execución.

2. Valor engadido: as iniciativas de autorregulación xerarán valor engadido (máis que garantir o mantemento dos valores habituais) en termos de mellora do comportamento ambiental global do PUE cuberto.

3. Representatividade: a industria e as súas asociacións que participen nunha acción de autorregulación representarán unha gran parte do sector económico en cuestión, co menor número posible de excepcións. Prestarase unha especial atención ao respecto das normas de competencia.

4. Obxectivos cuantificados e en escala: os obxectivos definidos polas partes interesadas estableceranse claramente e sen ambigüidades, comezando por unha liña de fondo ben definida. En caso de que a iniciativa de autorregulación abranga un período prolongado, incluíranse obxectivos provisionais. Será posible controlar o cumprimento mediante obxectivos e metas (provisionais) de xeito abordable e crible, utilizando indicadores claros e fiables. A información sobre a investigación e os datos sobre os antecedentes científicos e tecnolóxicos facilitarán a elaboración deses indicadores.

5. Participación da sociedade civil: para garantir a transparencia, publicaranse as iniciativas de autorregulación, utilizando incluso a internet e outros medios electrónicos de difusión da información.

O mesmo reza para os informes de control provisionais e definitivos. As partes interesadas, en particular os Estados membros, a industria, as ONG que traballan no ámbito do ambiente e as asociacións de consumidores, terán a posibilidade de formular observacións sobre unha iniciativa de autorregulación.

6. Control e información: as iniciativas de autorregulación conterán un sistema de control ben definido, cunhas responsabilidades claramente identificadas para a industria e os verificadores independentes.

O plan de control e información será pormenorizado, transparente e obxectivo.

7. Relación custo/eficacia da xestión dunha iniciativa de autorregulación: o custo que deriva da xestión das iniciativas de autorregulación, en particular no que se refire ao control, non dará lugar a unha carga administrativa desproporcionada en comparación cos seus obxectivos e outros instrumentos políticos dispoñibles.

8. Sustentabilidade: as iniciativas de autorregulación responderán aos obxectivos políticos deste real decreto, incluído o enfoque integrado, e estarán en consonancia coa dimensión económica e social do desenvolvemento sustentable. Integrarase a protección dos intereses dos consumidores (saúde, calidade de vida ou intereses económicos).

9. Compatibilidade dos incentivos: existe a posibilidade de que as iniciativas de autorregulación non dean os resultados esperados en caso de que outros factores e incentivos —presión de mercado, impostos e lexislación nacional— lles envíen sinais contraditorios aos participantes no compromiso. A coherencia política é fundamental a este respecto e terase en conta á hora de avaliar a eficacia da iniciativa.

XEFATURA DO ESTADO

18475 *LEI 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.* («BOE» 255, do 24-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

PREÁMBULO

I

O artigo 45 da Constitución reconece o dereito dos cidadáns a gozar dun ambiente adecuado como condición indispensable para o desenvolvemento da persoa, ao tempo que establece que quen incumpra a obriga de utilizar racionalmente os recursos naturais e a de conservar a natureza estará obrigado a reparar o dano causado con independencia das sancións administrativas ou penais que tamén correspondan.

Este mandato foi obxecto de desenvolvemento a través de diferentes normas xurídicas que, malia a súa extensión e actualización, non foron capaces de previr a produción reiterada de accidentes de diversa natureza que tiveron gravísimas consecuencias para o medio natural. Isto pon de manifesto a necesidade de contar cunha lexislación ambiental que instrumente novos sistemas de responsabilidade que preveñan eficazmente os danos ambientais e, para os casos en que estes cheguen a producirse, aseguren unha rápida e adecuada reparación.

A esta necesidade responde a Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, sobre responsabilidade ambiental, en relación coa prevención e a reparación de danos ambientais, que esta lei traspón, incorporando ao noso ordenamento xurídico un réxime administrativo de responsabilidade ambiental de carácter obxectivo e ilimitado baseado nos principios de prevención e de que «quen contamina paga». Trátase, efectivamente, dun réxime administrativo na medida en que institúe todo un conxunto de potestades administrativas co exercicio das cales a Administración pública debe

garantir o cumprimento da lei e a aplicación do réxime de responsabilidade que incorpora. Sepárase, pois, da responsabilidade civil clásica, en que os conflitos entre o causante do dano e o prexudicado se dirimen en sede xudicial.

A responsabilidade ambiental é, ademais, unha responsabilidade ilimitada, pois o contido da obriga de reparación (ou, de ser o caso, de prevención) que asume o operador responsable consiste en devolver os recursos naturais danados ao seu estado orixinal, sufragando o total dos custos a que ascendan as correspondentes accións preventivas ou reparadoras. Ao facer fincapé na restauración total dos recursos naturais e dos servizos que prestan, primase o valor ambiental, o cal non se entende satisfeito cunha mera indemnización en diñeiro.

A responsabilidade ambiental é, por último, unha responsabilidade de carácter obxectivo na cal as obrigas de actuación se lle imponen ao operador á marxe de calquera culpa, dolo ou negligencia que puidese existir no seu comportamento. Complétase, desta maneira, o marco legal de protección dos recursos naturais, pois os danos ambientais con orixe na comisión de infraccións administrativas ou penais xa estaban tipificados polas distintas normas sectoriais, as cales viñan estipulando de ordinario a obriga de restitución dos prexuízos derivados de tales actuacións infractoras. Ademais, desta maneira faise efectivo o principio de que «quen contamina paga», ao trasladar os custos derivados da reparación dos danos ambientais desde a sociedade ata os operadores económicos beneficiarios da explotación dos recursos naturais.

A dimensión reparadora do novo réxime de responsabilidade ambiental non debe, en ningún caso, infravalorar a súa dimensión preventiva. Máis ben ao contrario, debe ser obxecto de especial atención, tanto na súa regulación como na súa aplicación administrativa, pois non hai mellor política conservacionista que a política de prevención fronte aos danos ambientais. Esta visión xustifica a universalización que das obrigas en materia de prevención e evitación de danos ambientais realiza a lei, facendo extensiva a súa adopción para todo tipo de actividades e fronte a todo tipo de comportamentos, tanto dolosos ou negligentes como meramente accidentais ou imprevisibles.

II

A Lei de responsabilidade ambiental consta de 49 artigos, agrupados en seis capítulos, e dunha parte final integrada por catorce disposicións adicionais, unha transitoria e seis derradeiras, así como de seis anexos. O capítulo I ocúpase das disposicións xerais, regulando, en primeiro lugar, o obxecto da lei e as definicións. Como xa é común a outras normas comunitarias, as definicións desempeñan un papel clave á hora de delimitar o ámbito de aplicación da norma. Isto é especialmente relevante na Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, e, por extensión, na lei. Non todos os recursos naturais están protexidos por esta lei. Tan só o están aqueles que teñen cabida no concepto de dano ambiental, a saber: os danos ás augas; os danos ao solo; os danos á ribeira do mar e das rías; e os danos ás especies da flora e da fauna silvestres presentes permanente ou temporalmente en España, así como aos hábitats de todas as especies silvestres autóctonas. Quedan excluídos os danos ao aire e os denominados danos tradicionais, é dicir os danos ás persoas e aos seus bens (salvo que estes últimos constitúan un recurso natural). Igualmente, non todos os danos que sufran estes recursos naturais xerarán responsabilidade ambiental. Para que a lei poida ser aplicada, deberase estar en presenza de ameazas de danos ou de danos propiamente ditos que produzan efectos adversos significativos sobre o propio

recurso natural. No caso dos solos, o concepto de dano inclúe, ademais, os riscos significativos de que se produzan efectos adversos sobre a saúde humana.

A delimitación do ámbito de aplicación da lei complétase coas previsións do artigo 3, o cal combina tres elementos para levar a cabo tal delimitación: o tipo de actividade económica ou profesional de que se trate; a clase de medida que deba adoptar o operador e a natureza da responsabilidade en que este poida ter incorrido. Resultan así tres ámbitos distintos que se poden describir nos termos seguintes:

a) O artigo 3 regula, en primeiro lugar, un réxime de responsabilidade obxectiva en virtude do cal o operador que desenvolva unha actividade económica ou profesional das enumeradas no anexo III e ocasione danos ambientais ou ameazas de que eses danos se produzan deberá adoptar as medidas de prevención, de evitación ou de reparación reguladas na lei.

b) En segundo lugar, régúlase un réxime de responsabilidade tamén obxectivo pero de alcance sectorial máis amplo, o cal afecta as ameazas de danos ambientais ocasionados por calquera tipo de actividade económica ou profesional, estea incluída ou non no anexo III da lei. Este réxime, que posúe menor contido de obriga, pois só require a adopción de medidas de prevención de danos ambientais ou de evitación de novos danos ambientais, constitúe unha novidade respecto do previsto na directiva.

c) En terceiro lugar, régúlase un réxime de responsabilidade subxectiva que inclúe os danos e as ameazas de danos ambientais ocasionados por calquera tipo de actividade económica ou profesional, estea incluída ou non no anexo III da lei, e que obriga a adoptar as medidas de prevención, de evitación e de reparación reguladas pola lei. A novidade deste réxime respecto da regulación que del leva a cabo a directiva consiste na ampliación dos recursos naturais que son obxecto da súa protección. A directiva comunitaria só prevé a inclusión nel dos hábitats e das especies protexidos, mentres que a lei o fai extensivo tamén aos danos ao solo e á auga, así como á ribeira do mar e ás rías, aumentando así o nivel de protección da norma, en sintonía co xa exixido pola lexislación española na materia.

O carácter obxectivo do réxime de responsabilidade ambiental refórzase cunha presunción por virtude da cal se considera que as actividades económicas ou profesionais do anexo III causaron o dano ou a ameaza de que o dano se produza cando, atendendo á súa natureza intrínseca ou á forma, en que foron desenvolvidas sexan apropiadas para causalo.

Por último, o propio artigo 3 delimita determinadas actividades e determinados danos que quedan excluídos en todo caso da lei e identifica en que supostos os danos ocasionados por contaminación difusa farán entrar en xogo os mecanismos de responsabilidade ambiental. Pola súa parte, o artigo 4 define a aplicación temporal da responsabilidade, establecendo que a lei non se aplicará aos danos ambientais se transcorreron máis de trinta anos desde que tivo lugar a emisión, o suceso ou o incidente que os causou.

Cuestión especialmente relevante dentro do capítulo I é a relativa á regulación da concorrencia de normas en materia de responsabilidade, tendo en conta a pluralidade de réximes actualmente existentes –de distinta natureza– a través dos cales se pode exixir a reparación dos danos ocasionados ao ambiente. A este respecto, o artigo 5 declara que non se aplicará a lei para reparar os danos que sufran os particulares nas súas persoas, bens e dereitos (danos non ambientais), pero dispón, co fin de evitar a dobre recuperación de custos, que tales prexudicados non poderán exixir reparación polos danos que se lles irrogase na medida en que estes queden reparados pola

aplicación desta lei. E é que ocorre que, en ocasións, tales danos teñen a natureza propia dos danos ambientais, caso en que a súa reparación si pode levarse a cabo segundo esta lei. Por esta razón, os danos non ambientais son regulados nun artigo independente, no cal se explicita que estes danos están excluídos do ámbito de protección da lei salvo nos supostos en que teñan a condición simultánea de ben ambiental e ben de propiedade ou titularidade privada, caso en que a súa reparación pode realizarse ao abeiro do previsto nesta lei.

Pola súa parte, o artigo 6 ocúpase dos supostos de concorrencia de responsabilidade ambiental coa responsabilidade que poida derivar da comisión de infraccións ou delitos. Para tal efecto, o precepto consagra a compatibilidade entre a responsabilidade ambiental e as sancións administrativas ou penais que poidan imporse e define as regras que se deberán observar nos supostos en que concorran a tramitación dun procedemento dos regulados nesta lei con outros que teñan por obxecto a imposición de sancións administrativas ou penais. A lei garante en todo momento unha intervención eficaz en materia de prevención co fin de que esta non se vexa obstaculizada por condicionantes competenciais ou xurisdiccionais. Ademais, asegura que se evite en todo caso a dobre recuperación de custos e respecta en todo momento o ámbito de actuación da potestade sancionadora da Administración e o do poder punitivo dos tribunais.

O artigo 7 ocúpase das competencias administrativas, establecendo con carácter xeral a competencia autonómica para executar a lei, aínda que salvaguardando as competencias que a lexislación de augas e a de costas lle atribúen á Administración xeral do Estado para protexer os bens de dominio público de titularidade estatal. Ademais, e en atención ao carácter supraautonómico que poden ter os danos ambientais, a lei reforza a obriga de colaboración entre administracións públicas para conseguir a mellor e máis eficaz aplicación da lei e impón a obriga de lles solicitar informe a aquelas administracións cuxas competencias ou intereses poidan verse afectados pola intervención doutras administracións na aplicación da lei. Por último, e como previsión ante grandes catástrofes, o precepto recoñece a facultade da Administración xeral do Estado para, con carácter excepcional e cando así o requiran motivos de extraordinaria gravidade ou urxencia, promover, coordinar ou adoptar cantas medidas sexan necesarias para evitar danos ambientais irreparables ou para protexer a saúde humana, coa colaboración das comunidades autónomas e de acordo coas súas respectivas competencias.

A lei preserve en todo caso a facultade autonómica para desenvolver as bases estatais e para, ademais, adoptar normas adicionais de protección. En concreto, a disposición adicional segunda recoñece expresamente a posibilidade de que as comunidades autónomas, no ámbito das súas competencias, adopten decisións máis exixentes en materia de prevención, evitación ou reparación de danos ambientais, incluída a potestade de tipificar novas infraccións e sancións, así como a de que sometan outras actividades ou outros suxeitos ao réxime de responsabilidade establecido nesta lei, sen prexuízo das exclusións adoptadas polo lexislador básico, como as recollidas na disposición adicional segunda ou na disposición adicional décima.

III

O capítulo II contén as regras sobre atribución de responsabilidades, consagrando no artigo 9 a obriga dos operadores que desenvolvan actividades profesionais ou económicas de adoptaren as medidas de prevención, de evitación e de reparación e a de sufragaren o seu custo, calquera que sexa a súa contía, cando así resulte como consecuencia da aplicación da lei. Adicionalmente,

impónselle ao operador un deber xenérico de colaboración coa Administración e a obriga concreta de comunicar aquelas ameazas de dano ambiental ou aqueles danos ambientais de que teña coñecemento. O carácter obxectivo da responsabilidade ambiental do operador é novamente reforzado neste artigo a través dunha segunda presunción de acordo coa cal o cumprimento das condicións impostas en calquera título administrativo cuxa obtención sexa necesaria para o desenvolvemento das actividades do anexo III non exonera o operador da responsabilidade ambiental en que poida incorrer, presunción que quebra nos supostos regulados no artigo 14, onde é a propia Administración pública a que autoriza un dano ambiental cuxa causación resulta tolerable. O capítulo II incorpora adicionalmente regras particulares para os supostos en que a responsabilidade recaia sobre un grupo de sociedades, caso en que será de aplicación o previsto no artigo 42.1 do Código de comercio e para os casos en que existe unha pluralidade de responsables, caso en que entrarán en xogo as regras da responsabilidade mancomunada sempre que se probe a participación do operador na causación do dano. Tamén se incorporan normas para a identificación dos suxeitos obrigados a satisfacer as débedas en diñeiro nos casos de morte ou extinción do operador responsable, así como nos supostos de responsables solidarios e subsidiarios.

As regras dos artigos 14, 15 e 16 abordan os supostos en que o operador non está obrigado a sufragar os custos das medidas preventivas e reparadoras. Tales preceptos tamén identifican os medios a través dos cales poderá recuperar os custos en que incorrese por aplicación da lei, tal e como exige a directiva. O artigo 14 non incorpora causas de exención da responsabilidade, pois o operador está obrigado en todo momento a adoptar as medidas de prevención, de evitación ou de reparación dos danos ambientais. Sucede, porén, que cando concorren as circunstancias previstas nos puntos 1 e 2 do artigo 14, o operador pode recuperar o custo en que incorrese ao adoptar tales medidas. As circunstancias previstas no punto 1 son a actuación dun terceiro alleo ao ámbito da organización da actividade de que se trate e independente dela, malia existiren medidas de seguranza adecuadas, e o cumprimento dunha orde ou unha instrución obrigatoria ditada por unha autoridade pública. As dúas circunstancias do punto 2 só liberan do custo en que incorrese o operador ao adoptar medidas reparadoras e unicamente operan cando non existiu dolo, culpa ou negligencia pola súa parte. A primeira, que quebra a presunción do artigo 9, pódese alegar cando a emisión ou o feito que sexa causa directa do dano ambiental constitúan o obxecto expreso e específico dunha autorización administrativa outorgada de conformidade coa normativa aplicable ás actividades enumeradas no anexo III. Requírese, ademais, que o operador se axustase estritamente no desenvolvemento da actividade ás determinacións ou condicións establecidas para o efecto na referida autorización e á normativa vixente no momento de producirse a emisión ou o feito causante do dano ambiental. En canto á segunda circunstancia do artigo 14.2, pódese alegar cando o operador probe que o dano ambiental foi causado por unha actividade, unha emisión ou a utilización dun produto que, no momento de realizarse ou utilizarse, non eran considerados como potencialmente prexudiciais para o ambiente de acordo co estado dos coñecementos científicos e técnicos existentes naquel momento. En canto ás vías para a recuperación dos custos, nos supostos do número 1 do artigo 14 o operador deberá reclamar contra o terceiro causante do dano ou exixir da Administración que ditou a orde a correspondente indemnización, mediante o exercicio das accións correspondentes de acordo co disposto na lexislación civil ou administrativa aplicable en cada caso. Nos supostos do número 2 do

artigo 14, os custos restituíranse, ben a través do Fondo estatal de reparación de danos ambientais regulado no artigo 34, ben a través dos instrumentos que prevean as normas que se diten en desenvolvemento da lei.

IV

O capítulo III desenvolve as obrigas dos operadores en materia de prevención, de evitación e de reparación, así como as obrigas que lles corresponden ás administracións públicas e as potestades que lles reconece a lei para levar a cabo o seu cumprimento. De acordo co disposto nos artigos 17 e 18, ante unha ameaza de produción dun dano ambiental derivado de calquera actividade económica ou profesional, o operador ten a obriga de adoptar as medidas de prevención e de evitación e máis a de lle comunicar o suceso á autoridade competente, a cal poderá requirir o operador para que lle subministre información adicional ou para que adopte tales medidas. Igualmente, poderalle proporcionar instrucións sobre a forma en que deberá executar esas medidas ou, se é o caso, executalas á súa custa cando concorran as circunstancias previstas na lei.

Segundo o establecido no artigo 19, ante un suposto de dano ambiental derivado dunha actividade profesional das enumeradas no anexo III da lei, o operador ten a obriga de adoptar as medidas de reparación correspondentes e a de lle comunicar o suceso á autoridade competente. Se o dano deriva de actividades distintas das enumeradas no anexo III, o operador só debe cumprir as obrigas mencionadas cando medie culpa ou negligencia. O artigo 20 impón sobre o operador a obriga de elaborar unha proposta de medidas reparadoras segundo os criterios do anexo II e de sometela á autoridade competente, á cal lle corresponderá aprobalas formalmente e, de ser o caso, establecer a prioridade da orde en que tales medidas serán executadas. Polo demais, e igual que nos supostos de ameaza de dano, a Administración reserva para si a facultade para lle requirir información adicional ao operador, para lle exixir que adopte medidas de carácter urxente ou para adoptalas ela mesma, para lle requirir a adopción das medidas reparadoras, para lle dar instrucións sobre a forma en que debe adoptalas ou, finalmente, para executar subsidiariamente tales medidas á custa do operador cando concorran as circunstancias previstas na lei.

O capítulo III péchase con dúas previsións normativas. Por un lado, o artigo 22 recolle as potestades que a lei lle reconece á Administración para que esta vele por que o operador cumpra as obrigas que lle impón a lei de responsabilidade ambiental, identificando as actuacións administrativas que se deberán pór en práctica nos casos en que o operador incumpra as súas obrigas. En segundo lugar, o artigo 23 habilita a actuación directa da Administración para executar por si mesma as medidas de prevención, de evitación de novos danos ou de reparación previstas nesta lei, cando así o requira a máis eficaz protección dos recursos naturais e concorran circunstancias que o xustifiquen.

V

O capítulo IV ocúpase das garantías financeiras, cuxa constitución é requisito imprescindible para o exercicio das actividades profesionais relacionadas no anexo III da lei. Por medio delas preténdese asegurar que o operador disporá de recursos económicos suficientes para facer fronte aos custos derivados da adopción das medidas de prevención, de evitación e de reparación dos danos ambientais. O artigo 24 atribúelle á autoridade competente a responsabilidade de establecer a contía da garantía financeira para cada tipo de actividade, en función da intensidade e extensión do dano que se poida ocasionar,

de acordo cos criterios que se fixen regulamentariamente. A determinación desta contía deberá ser realizada de acordo coa metodoloxía para a avaliación económica da reparación dos danos ambientais, cuxa elaboración prevé igualmente o punto 3 e cuxa aprobación lle compete ao Goberno da Nación, co fin de dotala dun carácter básico que asegure a súa aplicación uniforme no conxunto do Estado.

O artigo 24 establece ata tres modalidades de garantías financeiras, as cales poderán constituírse alternativa ou complementariamente entre si. Tales modalidades son as seguintes:

a) A subscrición dunha póliza de seguro cunha entidade aseguradora autorizada para operar en España. Neste caso, corresponderanlle ao Consorcio de Compensación de Seguros as funcións a que se refire o artigo 33.

b) A obtención dun aval, concedido por algunha entidade financeira autorizada a operar en España.

c) A constitución dunha reserva técnica mediante a dotación dun fondo ad hoc para responder dos eventuais danos ambientais da actividade con materialización en investimentos financeiros apoiados polo sector público.

Os restantes artigos fixan as regras que deberán rexer a constitución e o funcionamento de tales garantías; establecen os riscos e os custos que quedarán cubertos por elas; determinan as regras sobre a súa vixencia e os límites cuantitativos das garantías; e, finalmente, identifican os suxeitos responsables de constituír as garantías e os operadores que quedan exentos de tal obriga. Tal exención beneficia aqueles operadores que realicen actividades susceptibles de ocasionar un dano cuxa reparación se avalie por unha cantidade inferior a 300.000 euros e aqueles en que a reparación dos danos estea comprendida entre 300.000 e 2.000.000 euros e acrediten estar adheridos con carácter permanente a un sistema de xestión e auditoría ambientais. Tal exención tamén alcanza a utilización con fins agropecuarios e forestais dos produtos fitosanitarios e biocidas a que se refiren as letras c) e d) do punto 8 do anexo III. Por último, prevese a intervención do Consorcio de Compensación de Seguros para a xestión do Fondo de compensación de danos ambientais, o cal se constituirá coas achegas dos operadores que contraten un seguro. Ese fondo estará destinado a prolongar a cobertura do seguro para as responsabilidades aseguradas na póliza orixinal e para aqueles danos que, tendo sido causados polas actividades autorizadas durante o período de autorización, se manifesten ou reclamen despois do transcurso dos períodos de manifestación ou reclamación admitidos na póliza de seguro e dentro dun número de anos, tras finalizar a vixencia da póliza, igual a aquel en que a dita póliza estivese en vigor, co límite máximo de 30 anos a que se refire o artigo 4. Con cargo ao mesmo fondo, ademais, o consorcio atenderá as obrigas que lles correspondan a aqueles operadores que subscribisen unha póliza de seguro e cuxa entidade aseguradora fose declarada en concurso ou estiver suxeita a un procedemento de liquidación intervida ou esta fose asumida polo propio Consorcio de Compensación de Seguros.

Como complemento ao sistema de garantías financeiras, o artigo 34 crea un Fondo estatal de reparación de danos ambientais, que será xestionado polo Ministerio de Medio Ambiente e dotado con recursos procedentes dos orzamentos xerais do Estado. Este fondo sufragará os custos derivados das medidas reparadoras dos bens de dominio público de titularidade estatal naqueles supostos en que sexan de aplicación as causas de inexixibilidade da obriga de sufragar os custos regulados nos artigos 14.2 e 15.2. Trátase, polo demais, dun fondo que queda aberto á participación das comunidades autónomas a través dos instrumentos de colaboración previstos na lexislación vixente.

VI

O capítulo V da lei ocúpase do réxime de infraccións e sancións. A diferenza do que ocorre no réxime de responsabilidade ambiental, onde o concepto de operador engloba tanto persoas privadas como públicas, o réxime sancionador da lei unicamente prevé a imposición de sancións a persoas físicas e xurídicas privadas. As infraccións tipificadas no artigo 37 definen aqueles comportamentos que constitúen incumprimentos das obrigas que a lei lles impón aos operadores, agrupándoas en dúas categorías, moi graves e graves, atendendo aos prexuízos, maiores ou menores, que para os recursos naturais poidan derivar de tales condutas. As sancións, pola súa parte, prevén multas que oscilan entre os 50.001 e os 2.000.000 de euros, no caso de infracción moi grave, e entre os 10.001 e os 50.000 euros, no caso das infraccións graves. Ademais, prevese en ambos os casos a posibilidade de suspender a autorización concedida ao operador por un período máximo de dous anos nas infraccións moi graves e dun no caso de infraccións graves.

O capítulo VI ocúpase das disposicións de natureza procedemental. A obriga de adoptar as medidas de prevención, de evitación e de reparación dos danos ambientais emana directamente da aplicación da lei. Non obstante, cando a administración interveña na exixencia da responsabilidade ambiental determinando o suxeito responsable ou as medidas que deben ser adoptadas, deberá facelo seguindo a correspondente canle procedemental. A lei non regula ese procedemento, cuestión que lles corresponde ás comunidades autónomas, limitándose a establecer determinadas garantías procedementais que teñen a súa orixe, na maioría de casos, na propia directiva. En concreto, o artigo 41 regula as formas de iniciación dos procedementos de exixencia de responsabilidade ambiental, distinguindo dúas posibilidades:

a) Iniciación por instancia de parte, ben sexa mediante solicitude do propio operador, ben sexa a través de solicitude formalizada por calquera interesado distinto do operador.

b) De oficio, ben por iniciativa da propia autoridade competente, ben por petición doutra Administración pública ou ben por denuncia.

A peculiaridade máis sobresaínte provén dos supostos en que a solicitude de intervención pública provén dun particular interesado distinto do operador. Estes interesados son aqueles titulares de bens, dereitos ou intereses lexítimos que poidan resultar afectados polo dano ambiental ou pola ameaza de que este se produza, así como aquelas organizacións que teñan entre os seus fins a protección do ambiente. Noutras palabras, os interesados do artigo 31 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, así como as persoas xurídicas sen ánimo de lucro que cumplan os seguintes requisitos:

a) Que teñan entre os fins acreditados nos seus estatutos a protección do ambiente en xeral ou a dalgún dos seus elementos en particular.

b) Que se constituísen legalmente dous anos, cando menos, antes do exercicio da acción e que veñan exercendo de modo activo as actividades necesarias para alcanzar os fins previstos nos seus estatutos.

c) Que, segundo os seus estatutos, desenvolvan a súa actividade nun ámbito territorial que resulte afectado polo dano ambiental ou a ameaza de dano.

As solicitudes que formulen estes interesados deberán adecuarse ao disposto nesta lei e darán lugar á apertura do procedemento administrativo de exixencia de responsabilidade ambiental. Ese procedemento deberá ser debidamente regulado por cada Administración

pública e deberá respectar en todo caso as garantías fixadas pola directiva comunitaria, a saber: dereito do interesado a formular observacións e achegar datos; realización do trámite de audiencia ao operador e aos demais interesados; e obriga de resolver de maneira motivada e con notificación expresa ao solicitante e aos demais interesados no prazo máximo de tres meses. Como contrapeso ao valor xurídico que se lles outorga ás solicitudes de exixencia de responsabilidade formuladas polos interesados e para evitar un uso espurio ou abusivo desta figura legal, a lei recoñece a potestade da Administración pública competente para denegar aquelas solicitudes que sexan manifestamente infundadas ou abusivas.

Dentro do capítulo VI tamén se establece a posibilidade de adoptar medidas provisionais durante a tramitación do procedemento, se regula o contido básico da resolución do procedemento de exixencia de responsabilidade ambiental, incluída a posibilidade da terminación convencional, se aborda a regulación dos medios de execución forzosa e se fixa o prazo para o exercicio de accións de repetición por parte da Administración destinadas a recuperar os custos en que puidese incorrer como consecuencia da adopción das medidas de prevención, de evitación e de reparación. Este prazo queda fixado en cinco anos.

VII

En canto á parte final da lei, a disposición adicional primeira declara a aplicabilidade preferente da lexislación reguladora das situacións de emerxencia, tanto civís como sanitarias, fronte ao réxime de responsabilidade regulado nesta lei; a segunda sanciona a aplicación preferente de calquera outra norma que conteña obrigas en materia de responsabilidade ambiental máis exixentes que as establecidas nesta lei; a terceira recoñece o dereito do operador a limitar a súa responsabilidade de acordo co disposto na lexislación internacional sobre reclamacións de dereito marítimo; a cuarta ocúpase dos danos non ambientais ocasionados por organismos modificados xeneticamente; a quinta establece a obriga das administracións públicas de lle facilitar ao Ministerio de Medio Ambiente os datos e informacións recollidos no anexo VI da lei para o adecuado cumprimento das obrigas establecidas na normativa comunitaria aplicable; a sexta declara de interese social a ocupación de determinados bens e dereitos de titularidade privada; a sétima prevé a inexistencia de garantías financeiras obrigatorias para as persoas xurídicas públicas; a oitava recoñece a lexitimación do Ministerio Fiscal para intervir nos procesos contencioso-administrativos en que se ventilen causas que teñan a súa orixe na aplicación desta lei; a novena fai extensiva a aplicación das regras sobre reparación de danos ambientais contidas no anexo II a calquera obriga de reparación deste tipo de danos con independencia de cal sexa a orixe legal da citada obriga; a décima concreta o réxime de responsabilidade ambiental das obras públicas; a décimo primeira establece un procedemento para a avaliación da aplicación da lei; a décimo segunda regula a revisión dos limiares establecidos para a exención da obriga de constituír garantías financeiras; a décimo terceira introduce a obriga de reparar os danos ambientais causados no exterior da Unión Europea; e a décimo cuarta regula a compensación dos afectados pola rotura da presa de Tous.

A disposición transitoria única declara que a lei non é de aplicación aos danos causados por unha emisión, un suceso ou un incidente producido antes da súa entrada en vigor ou aos causados por unha emisión, un suceso ou un incidente que se producise despois da entrada en vigor desta lei, cando estes deriven dunha actividade específica realizada e concluída antes desa data.

As disposicións derradeiras, por último, ocúpanse da definición dos títulos de competencias; fan explícito o labor de transposición de dereito comunitario que realiza a lei; autorizan o Goberno para realizar o desenvolvemento regulamentario da lei; establecen as normas que se deberán observar para fixar o calendario temporal de aplicación das obrigas sobre garantías financeiras; regulan a cooperación entre o Estado e as comunidades autónomas para a execución da lei, e fixan como entrada en vigor da lei o día seguinte ao da súa publicación no Boletín Oficial del Estado, retrotraendo os seus efectos ao 30 de abril de 2007, salvo o disposto nos seus capítulos IV e V.

En canto aos anexos, o I establece os criterios segundo os cales se deberá determinar se un dano a unha especie silvestre ou a un hábitat é ou non é significativo. O anexo II ocúpase da reparación do dano ambiental. O III enumera as actividades profesionais a que se refire o artigo 3.1 da lei. Os anexos IV e V enumeran os convenios internacionais a que fan referencia os artigos 3.5.a) e 3.5.b), respectivamente. Finalmente, o anexo VI describe a información e os datos a que se refire a disposición adicional quinta.

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

Esta lei regula a responsabilidade dos operadores de previr, evitar e reparar os danos ambientais, de conformidade co artigo 45 da Constitución e cos principios de prevención e de que «quen contamina paga».

Artigo 2. *Definicións.*

Para efectos desta lei, entenderase por:

1. «Dano ambiental»:

a) Os danos ás especies silvestres e aos hábitats, isto é, calquera dano que produza efectos adversos significativos na posibilidade de alcanzar ou de manter o estado favorable de conservación deses hábitats ou especies. O carácter significativo deses efectos avaliarase en relación co estado básico, tendo en conta os criterios expostos no anexo I.

Os danos ás especies e aos hábitats non incluírán os efectos adversos previamente identificados, derivados dun acto do operador expresamente autorizado ao abeiro do establecido nas seguintes normas:

1.º O artigo 6.3 e 4 ou o artigo 13 do Real decreto 1997/1995, do 7 de decembro, polo que se establecen medidas para contribuír a garantir a biodiversidade mediante a conservación dos hábitats naturais e da fauna e flora silvestres.

2.º A normativa, estatal ou autonómica, en materia de montes, de caza e de pesca continental, no marco do establecido polo artigo 28 da Lei 4/1989, do 27 de marzo, de conservación dos espazos naturais e da flora e fauna silvestres.

b) Os danos ás augas, entendidos como calquera dano que produza efectos adversos significativos tanto no estado ecolóxico, químico e cuantitativo das masas de auga superficiais ou subterráneas como no potencial ecolóxico das masas de auga artificiais e moi modificadas.

Para tales efectos, observaranse as definicións que establece a lexislación de augas.

Non terán a consideración de danos ás augas os efectos adversos aos cales lles sexa de aplicación o artigo 4.7 da Directiva 2000/60/CE do Parlamento Europeo e do Con-

sello, do 23 de outubro de 2000, pola que se establece un marco comunitario de actuación no ámbito da política de augas.

c) Os danos á ribeira do mar e das rías, entendidos como calquera dano que produza efectos adversos significativos sobre a súa integridade física e adecuada conservación, así como tamén aqueloutros que impliquen dificultade ou imposibilidade de conseguir ou manter un adecuado nivel de calidade daquela.

d) Os danos ao solo, é dicir, calquera contaminación do solo que supoña un risco significativo de que se produzan efectos adversos para a saúde humana ou para o ambiente debidos ao depósito, vertedura ou introdución directos ou indirectos de substancias, preparados, organismos ou microorganismos no solo ou no subsolo.

2. «Danos»: a alteración adversa e medible dun recurso natural ou o prexuízo dun servizo de recursos naturais, tanto se se produce directa como indirectamente.

Quedan incluídos no concepto de dano aqueles danos ambientais que fosen ocasionados polos elementos transportados polo aire.

3. «Risco»: función da probabilidade de ocorrencia dun suceso e da contía do dano que pode provocar.

4. «Especies silvestres»: as especies da flora e da fauna que estean mencionadas no artigo 2.3 a) da Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, sobre responsabilidade ambiental en relación coa prevención e reparación de danos ambientais, ou que estean protexidas pola lexislación comunitaria, estatal ou autonómica, así como polos tratados internacionais en que España sexa parte, que se encontren en estado silvestre no territorio español, tanto con carácter permanente como estacional. En particular, as especies incluídas no Catálogo Nacional de Especies Ameazadas ou nos catálogos de especies ameazadas establecidos polas comunidades autónomas nos seus respectivos ámbitos territoriais.

Quedan excluídas da definición anterior as especies exóticas invasoras, entendéndose por tales aquelas introducidas deliberada ou accidentalmente fóra da súa área de distribución natural e que resultan unha ameaza para os hábitats ou as especies silvestres autóctonas.

5. «Hábitat»: as zonas terrestres ou acuáticas diferenciadas polas súas características xeográficas, abióticas e bióticas, e que estean mencionadas no artigo 2.3 b) da Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, sobre responsabilidade ambiental en relación coa prevención e reparación de danos ambientais, ou que estean protexidas por outras normas comunitarias, pola lexislación estatal ou autonómica, ou polos tratados internacionais en que España sexa parte.

6. «Estado de conservación»:

a) Con respecto a un hábitat, a suma de influencias que actúan sobre el e sobre as súas especies típicas que poidan afectar a longo prazo a súa distribución natural, a súa estrutura e as súas funcións, así como a supervivencia a longo prazo das súas especies típicas na área de distribución natural dese hábitat no territorio español.

O estado de conservación dun hábitat considerarase «favorable» cando se cumpran todas as condicións seguintes:

1.ª Que a súa área de distribución natural e as zonas que abrangan esa extensión sexan estables ou estean en crecemento.

2.ª Que concorran a estrutura específica e as funcións necesarias para o seu mantemento a longo prazo e sexa probable que estas vaian seguir concorrendo nun futuro previsible.

3.ª Que o estado de conservación das súas especies típicas sexa favorable, tal como se define na letra b).

b) Con respecto a unha especie, a suma de influencias que actúan sobre ela que poidan afectar a súa distribución a longo prazo e a abundancia das súas poboacións na área de distribución natural desa especie no territorio español.

O estado de conservación dunha especie considérase «favorable» cando se cumpran todas as condicións seguintes:

1.ª Que os datos de dinámica de poboación para a especie de que se trate indiquen que se está mantendo a longo prazo como compoñente viable dos seus hábitats.

2.ª Que a área de distribución natural desa especie non se estea reducindo nin sexa probable que se vaia reducir nun futuro previsible.

3.ª Que exista un hábitat suficientemente amplo como para manter as súas poboacións a longo prazo e sexa probable que vaia seguir existindo.

7. «Augas»: todas as augas continentais, tanto superficiais como subterráneas, costeiras e de transición, definidas no texto refundido da Lei de augas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo, así como os restantes elementos que forman parte do dominio público hidráulico.

8. «Ribeira do mar e das rías»: os bens de dominio público marítimo-terrestre regulados no artigo 3.1 da Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas.

9. «Solo»: a capa superior da codia terrestre, situada entre o leito rochoso e a superficie, composta por partículas minerais, materia orgánica, auga, aire e organismos vivos e que constitúe a interface entre a terra, o aire e a auga, o que lle confire capacidade de desempeñar tanto funcións naturais como de uso. Non terán tal consideración aqueles permanentemente cubertos por unha lámina de auga superficial.

10. «Operador»: calquera persoa física ou xurídica, pública ou privada, que desempeñe unha actividade económica ou profesional ou que, en virtude de calquera título, controle esa actividade ou teña un poder económico determinante sobre o seu funcionamento técnico. Para a súa determinación terase en conta o que a lexislación sectorial, estatal ou autonómica, dispoña para cada actividade sobre os titulares de permisos ou autorizacións, inscricións rexistradas ou comunicacións á Administración.

Sen prexuízo do previsto no artigo 14.1.b), non quedan incluídos neste concepto os órganos de contratación das administracións públicas cando exerzan as prerrogativas que lles reconece a lexislación sobre contratación pública en relación cos contratos administrativos ou doutra natureza que subscribisen con calquera clase de contratista, que será quen teña a condición de operador para os efectos do establecido nesta lei.

11. «Actividade económica ou profesional»: toda aquela realizada con ocasión dunha actividade de índole económica, un negocio ou unha empresa, con independencia do seu carácter público ou privado e de que teña ou non fins lucrativos.

12. «Emisión»: a liberación no ambiente, derivada de actividades humanas, de substancias, de preparados, de organismos ou de microorganismos.

13. «Ameaza inminente de danos»: unha probabilidade suficiente de que se produzan danos ambientais nun futuro próximo.

14. «Medida preventiva» ou «medida de prevención»: aquela adoptada como resposta a un suceso, a un acto ou a unha omisión que supuxese unha ameaza inminente de dano ambiental, con obxecto de impedir a súa produción ou reducir ao máximo ese dano.

15. «Medida de evitación de novos danos»: aquela que, xa producido un dano ambiental, teña por finalidade

limitar ou impedir maiores danos ambientais, controlando, contendo ou eliminando os factores que orixinaron o dano, ou facendo fronte a eles de calquera outra maneira.

16. «Medida reparadora» ou «medida de reparación»: toda acción ou conxunto de accións, incluídas as de carácter provisorio, que teñan por obxecto reparar, restaurar ou substituír os recursos naturais e servizos de recursos naturais danados, ou facilitar unha alternativa equivalente a eles segundo o previsto no anexo II.

17. «Recurso natural»: as especies silvestres e os hábitats, a auga, a ribeira do mar e das rías e o solo.

18. «Servizos de recursos naturais»: as funcións que desempeña un recurso natural en beneficio doutro recurso natural ou do público.

19. «Estado básico»: aquel en que, de non terse producido o dano ambiental, se atoparían os recursos naturais e os servizos de recursos naturais no momento en que sufriron o dano, considerado a partir da mellor información dispoñible.

20. «Recuperación», incluída a «recuperación natural»: tratándose das augas e das especies silvestres e os hábitats, o retorno dos recursos naturais e os servizos de recursos naturais danados ao seu estado básico; tratándose dos danos ao solo, ademais, a eliminación de calquera risco significativo de que se produzan efectos adversos para a saúde humana.

21. «Custos»: todo gasto xustificable pola necesidade de garantir unha aplicación adecuada e eficaz desta lei ante un suposto de dano ambiental ou de ameaza de dano ambiental, calquera que sexa a súa contía. En particular, quedan comprendidos todos os gastos que comporte a correcta execución das medidas preventivas, as de evitación de novos danos e as reparadoras; os de avaliación dos danos ambientais e da ameaza inminente de que tales danos ocorran; os dirixidos a establecer as opcións de acción posible e a elixir as máis adecuadas; os xerados para obter todos os datos pertinentes e os encamiñados a garantir o seguimento e supervisión, entendendo comprendidos entre tales gastos os custos administrativos, xurídicos e de actividades materiais e técnicas necesarias para o exercicio das accións citadas.

22. «Autoridade competente»: aquela encargada de desempeñar os cometidos previstos nesta lei, que designen no seu ámbito respectivo de competencias a Administración xeral do Estado, as comunidades autónomas e as cidades de Ceuta e Melilla para a execución desta lei, segundo o disposto no artigo 7.

23. «Público»: calquera persoa física ou xurídica, así como as súas asociacións, organizacións e grupos constituídos de acordo coa normativa que lles sexa de aplicación.

Artigo 3. *Ámbito de aplicación.*

1. Esta lei aplicaráselles aos danos ambientais e ás ameazas inminentes de que tales danos ocorran, cando fosen causados polas actividades económicas ou profesionais enumeradas no anexo III, aínda que non exista dolo, culpa ou negligencia.

Presumirase, salvo proba en sentido contrario, que unha actividade económica ou profesional das enumeradas no anexo III causou o dano ou a ameaza inminente de que ese dano se produza cando, atendendo á súa natureza intrínseca ou á forma en que se desenvolveu, sexa apropiada para causalalo.

2. Esta lei tamén se lles aplicará aos danos ambientais e ás ameazas inminentes de que tales danos ocorran, cando fosen causados polas actividades económicas ou profesionais distintas das enumeradas no anexo III, nos seguintes termos:

a) Cando medie dolo, culpa ou negligencia, serán exixibles as medidas de prevención, de evitación e de reparación.

b) Cando non medie dolo, culpa ou negligencia, serán exixibles as medidas de prevención e de evitación.

3. Esta lei só se aplicará aos danos ambientais, ou á ameaza inminente de tales danos, causados por unha contaminación de carácter difuso, cando sexa posible establecer un vínculo causal entre os danos e as actividades de operadores concretos.

4. Esta lei non se aplicará aos danos ambientais nin ás ameazas inminentes de que tales danos se produzan cando fosen ocasionados por algunha das seguintes causas:

a) Un acto derivado dun conflito armado, de hostilidades, de guerra civil ou dunha insurrección.

b) Un fenómeno natural de carácter excepcional, inevitable e irresistible.

c) As actividades cuxo principal propósito sexa servir á defensa nacional ou á seguranza internacional, e as actividades cuxo único propósito sexa a protección contra os desastres naturais.

5. Esta lei non se aplicará aos seguintes danos:

a) Aos danos ambientais nin ás ameazas inminentes de que tales danos se produzan cando teñan a súa orixe nun suceso cuxas consecuencias en canto a responsabilidade ou a indemnización estean establecidas por algún dos convenios internacionais enumerados no anexo IV, incluídas as súas eventuais modificacións futuras, vixentes en España.

b) Aos riscos nucleares, aos danos ambientais ou ás ameazas inminentes de que tales danos se produzan, causados polas actividades que empreguen materiais cuxa utilización estea regulada por normativa derivada do Tratado constitutivo da Comunidade Europea da Enerxía Atómica, nin aos incidentes ou ás actividades cuxo réxime de responsabilidade estea establecido por algún dos convenios internacionais enumerados no anexo V, incluídas as súas eventuais modificacións futuras, vixentes en España.

Artigo 4. *Ámbito temporal da responsabilidade ambiental.*

Esta lei non será de aplicación aos danos ambientais se transcorreron máis de trinta anos desde que tivo lugar a emisión, o suceso ou o incidente que os causou.

O prazo computarase desde o día en que rematase por completo ou se producise por última vez a emisión, o suceso ou o incidente causante do dano.

Artigo 5. *Danos a particulares.*

1. Esta lei non ampara o exercicio de accións por lesións causadas ás persoas, polos danos causados á propiedade privada, a ningún tipo de perda económica nin afecta ningún dereito relativo a este tipo de danos ou calquera outro dano patrimonial que non teña a condición de dano ambiental, aínda que sexa consecuencia dos mesmos feitos que dan orixe a responsabilidade ambiental. Tales accións rexeranse pola normativa que en cada caso resulte de aplicación.

2. Os particulares prexudicados a que se refire o número anterior non poderán exixir reparación nin indemnización polos danos ambientais que se lles irrogasen, na medida en que tales danos queden reparados pola aplicación desta lei. O responsable que fíxese fronte a esa dobre reparación poderá reclamar do prexudicado a devolución ou a compensación que proceda.

3. En ningún caso as reclamacións dos particulares prexudicados en calquera proceso ou procedemento exonerarán o operador responsable da adopción plena e efectiva das medidas de prevención, de evitación ou de

reparación que resulten da aplicación desta lei nin impedirán as actuacións administrativas encamiñadas a iso.

Artigo 6. *Concorrenza entre a responsabilidade ambiental e as sancións penais e administrativas.*

1. Sen prexuízo do establecido no artigo 36.3, a responsabilidade establecida nesta lei será compatible coas penas ou sancións administrativas que proceda impor polos mesmos feitos que orixinasen aquela.

2. Nos supostos de concorrenza de responsabilidade ambiental con procedementos penais ou sancionadores, aplicaranse as seguintes regras:

a) Esta lei aplicarase, en todo caso, á reparación dos danos ambientais causados polos operadores de actividades económicas ou profesionais enumeradas no anexo III, con independencia da tramitación dos restantes procedementos.

b) Esta lei aplicarase, en todo caso, á adopción de medidas de prevención e de evitación de novos danos, por parte de todos os operadores de actividades económicas ou profesionais, con independencia da tramitación dos restantes procedementos.

c) A adopción das medidas de reparación de danos ambientais causados por actividades económicas ou profesionais distintas das enumeradas no anexo III será exixible unicamente cando no procedemento administrativo ou penal correspondente se determinase o dolo, a culpa ou a negligencia.

Adoptaranse, en todo caso, as medidas compensatorias que foren necesarias para evitar a dobre recuperación de custos.

3. Se por aplicación doutras leis se conseguise a prevención, a evitación e a reparación de danos ambientais á custa do responsable, non será necesario tramitar as actuacións previstas nesta lei.

Artigo 7. *Competencias administrativas.*

1. O desenvolvemento lexislativo e a execución desta lei correspóndenlles ás comunidades autónomas no territorio das cales se localicen os danos causados ou a ameaza inminente de que tales danos se produzan.

Nos mesmos supostos, correspóndenlles ás cidades de Ceuta e de Melilla a execución desta lei.

2. Se o dano ou a ameaza de que o dano se produza afecta bacías hidrográficas de xestión estatal ou bens de dominio público de titularidade estatal, será preceptivo o informe do órgano estatal competente, e vinculante exclusivamente en canto ás medidas de prevención, de evitación ou de reparación que se deban adoptar respecto de tales bens.

3. Cando, en virtude do disposto na lexislación de augas e na de costas, lle corresponda á Administración xeral do Estado velar pola protección dos bens de dominio público de titularidade estatal e determinar as medidas preventivas, de evitación e de reparación de danos, aquela aplicará esta lei no seu ámbito de competencias.

4. Cando estean afectados os territorios de varias comunidades autónomas ou cando deban actuar aquelas e a Administración xeral do Estado de acordo co número anterior, as administracións afectadas establecerán os mecanismos de colaboración que consideren pertinentes para o adecuado exercicio das competencias establecidas nesta lei, os cales poderán prever a designación dun único órgano para a tramitación dos procedementos administrativos correspondentes. En todo caso, axustarán as súas actuacións aos principios de información mutua, de cooperación e de colaboración.

5. En calquera suposto en que as decisións ou as actuacións da Administración actuante poidan afectar os

intereses ou as competencias doutras, aquela deberá obter o informe destas antes de resolver.

6. Con carácter excepcional e cando así o requiran motivos de extraordinaria gravidade ou urxencia, a Administración xeral do Estado poderá promover, coordinar ou adoptar cantas medidas sexan necesarias para evitar danos ambientais irreparables ou para protexer a saúde humana, coa colaboración das comunidades autónomas e de acordo coas súas respectivas competencias.

Artigo 8. *Danos transfronteirizos.*

1. Cando un dano ambiental ou unha ameaza inminente de que se produza un dano ambiental afecte ou poida afectar outro Estado membro da Unión Europea, a autoridade competente que teña coñecemento disto comunicarllo de forma inmediata ao Ministerio de Medio Ambiente.

2. O Ministerio de Medio Ambiente, en colaboración coa autoridade competente afectada e a través do Ministerio de Asuntos Exteriores e de Cooperación, adoptará as seguintes medidas:

a) Facilitaralles ás autoridades competentes dos Estados membros afectados tanta información resulte relevante para que estes poidan adoptar as medidas que estimen oportunas en relación co evento causante do dano ou da ameaza de que o dano se produza.

b) Establecerá os mecanismos de colaboración coas autoridades competentes doutros estados membros para facilitar a adopción de todas as medidas encamiñadas á prevención, á evitación e á reparación de danos ambientais.

c) Tomará en consideración as recomendacións que lle formulen as autoridades competentes dos outros Estados membros afectados e comunicarallas á autoridade competente afectada.

d) Tomará as medidas necesarias para que os operadores responsables do dano ambiental ou ameaza inminente de dano asuman os custos que lles ocasionasen ás autoridades competentes dos Estados membros afectados con suxeición aos criterios de reciprocidade que se establezan en tratados internacionais ou na normativa deses Estados.

3. Cando unha autoridade española competente por razón da materia identifique un dano ou unha ameaza inminente de dano para o seu territorio, ocasionado por unha actividade económica ou profesional no territorio doutro Estado membro da Unión Europea, informará a Comisión Europea ou calquera outro Estado membro afectado, a través do Ministerio de Asuntos Exteriores e de Cooperación. Así mesmo, poderá, ademais, adoptar as seguintes medidas:

a) Formular recomendacións para a adopción de medidas preventivas ou reparadoras, as cales serán transmitidas ao Estado membro en que se ocasionase o dano a través do Ministerio de Asuntos Exteriores e de Cooperación.

b) Iniciar os trámites para a recuperación dos custos ocasionados pola adopción de medidas preventivas ou reparadoras, de conformidade co disposto nesta lei e nas restantes disposicións aplicables.

O Ministerio de Asuntos Exteriores e de Cooperación porá en coñecemento inmediato do Ministerio de Medio Ambiente e das autoridades competentes afectadas toda a información procedente doutros estados membros sobre danos ambientais transfronteirizos.

CAPÍTULO II

Atribución de responsabilidades

Artigo 9. *Responsabilidade dos operadores.*

1. Os operadores das actividades económicas ou profesionais incluídas nesta lei están obrigados a adoptar e a executar as medidas de prevención, de evitación e de reparación de danos ambientais e a sufragar os seus custos, calquera que sexa a súa contía, cando resulten responsables deles.

O cumprimento dos requisitos, das precaucións e das condicións establecidos polas normas legais e regulamentarias ou dos fixados en calquera título administrativo cuxa obtención sexa necesaria para o exercicio dunha actividade económica ou profesional, en particular nas autorizacións ambientais integradas, non exonerará os operadores incluídos no anexo III de responsabilidade ambiental, sen prexuízo do disposto no artigo 14.

2. Os operadores de calquera actividade económica ou profesional incluída nesta lei están obrigados a comunicarlle de forma inmediata á autoridade competente a existencia de danos ambientais ou a ameaza inminente deses danos que ocasionasen ou que poidan ocasionar.

3. Os operadores de actividades económicas ou profesionais incluídas nesta lei están obrigados a colaborar na definición das medidas reparadoras e na execución das adoptadas pola autoridade competente.

4. A Administración pública que adxudicase un contrato ou autorizase unha actividade cuxo desenvolvemento dese lugar a danos ambientais, ou á ameaza destes, colaborará coa autoridade competente, sen que derive responsabilidade ambiental da Administración pública polas actuacións do operador, salvo no suposto previsto no artigo 14.1.b).

Artigo 10. *Responsabilidade dos grupos de sociedades.*

No suposto de que o operador sexa unha sociedade mercantil que forme parte dun grupo de sociedades, segundo o previsto no artigo 42.1 do Código de comercio, a responsabilidade ambiental regulada nesta lei poderá estenderse igualmente á sociedade dominante cando a autoridade competente aprecie utilización abusiva da persoa xurídica ou fraude de lei.

Artigo 11. *Pluralidade de responsables dun mesmo dano.*

Nos supostos en que exista unha pluralidade de operadores e se probe a súa participación na causación do dano ou da ameaza inminente de causalo, a responsabilidade será mancomunada, a non ser que por lei especial que resulte aplicable se dispoña outra cousa.

Artigo 12. *Morte ou extinción das persoas responsables.*

Nos casos de morte ou extinción das persoas responsables segundo esta lei, os seus deberes e, en particular, as súas obrigas pecuniarias subseguintes transmitiranse e exixiranse segundo o disposto para as obrigas tributarias.

Artigo 13. *Responsables solidarios e subsidiarios.*

1. Serán responsables solidarios do pagamento das obrigas pecuniarias que resulten desta lei os suxeitos a que se refire o artigo 42.2 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

2. Serán responsables subsidiarios dos deberes impostos nesta lei e, en particular, das obrigas pecuniaras correspondentes, os seguintes suxeitos:

a) Os xestores e administradores de feito e de dereito das persoas xurídicas cuxa conduta fose determinante da responsabilidade destas.

b) Os xestores ou administradores daquelas persoas xurídicas que cesasen nas súas actividades, en canto aos deberes e obrigas pendentes no momento do citado cesamento, sempre que non fixesen o necesario para o seu cumprimento ou adoptasen acordos ou tomasen medidas causantes do incumprimento.

c) Os que sucedan por calquera concepto o responsable na titularidade ou no exercicio da actividade causante do dano, cos límites e as excepcións previstos no artigo 42.1.c) da Lei 58/2003, do 17 de decembro.

d) Os integrantes de administracións concursais e os liquidadores de persoas xurídicas que non realizasen o necesario para o cumprimento dos deberes e as obrigas xerados con anterioridade a tales situacións.

3. Estas responsabilidades pecuniaras declararanse e exixiranse nos procedementos de execución, nos termos establecidos na lexislación tributaria e de recadación de ingresos de dereito público.

Artigo 14. *Inexixibilidade da obriga de sufragar os custos.*

1. O operador non estará obrigado a sufragar os custos imputables ás medidas de prevención, de evitación e de reparación de danos cando demostre que os danos ambientais ou a ameaza inminente de tales danos se produciron exclusivamente por calquera das seguintes causas:

a) A actuación dun terceiro alleo ao ámbito da organización da actividade de que se trate e independente dela, malia existiren medidas de seguranza adecuadas.

b) O cumprimento dunha orde ou instrución obrigatoria ditada por unha autoridade pública competente, incluíndo as ordes dadas en execución dun contrato a que se refire a lexislación de contratos das administracións públicas.

Exceptúanse os supostos en que a orde ou a instrución se ditasen para facer fronte a unha emisión ou a un incidente previamente xerado pola propia actividade do operador.

A aprobación de proxectos polas administracións públicas, cando así o exixa a normativa aplicable, non terá a consideración de orde ou instrución, para os efectos do previsto neste punto. En particular, os proxectos aprobados pola administración contratante non poderán considerarse como orde ou instrución obrigatoria para os efectos deste punto respecto de danos ambientais non previstos expresamente na declaración de impacto ambiental ou instrumento equivalente.

Cando os danos ambientais sexan consecuencia de vicios nun proxecto elaborado pola Administración nun contrato de obras ou de subministración de fabricación, o operador non estará obrigado a sufragar o custo das medidas que se adopten.

2. O operador non estará obrigado a sufragar o custo imputable ás medidas reparadoras cando demostre que non incorreu en culpa, dolo ou negligencia e que concorre algunha das seguintes circunstancias:

a) Que a emisión ou o feito que sexa causa directa do dano ambiental constitúa o obxecto expreso e específico dunha autorización administrativa outorgada de conformidade coa normativa aplicable ás actividades enumeradas no anexo III.

Adicionalmente, será necesario que o operador se axustase estritamente no desenvolvemento da actividade ás determinacións ou condicións establecidas para o efecto na referida autorización e á normativa que lle sexa aplicable no momento de producirse a emisión ou o feito causante do dano ambiental.

b) Que o operador probe que o dano ambiental foi causado por unha actividade, unha emisión, ou a utilización dun produto que, no momento de realizarse ou utilizarse, non eran considerados como potencialmente prexudiciais para o ambiente de acordo co estado dos coñecementos científicos e técnicos existentes naquel momento.

3. Cando concorran as circunstancias previstas nos puntos 1 e 2, o operador estará obrigado, en todo caso, a adoptar e a executar as medidas de prevención, de evitación e de reparación de danos ambientais. Os custos en que incorrese recuperaranse nos termos previstos no artigo 15.

Artigo 15. *Recuperación de custos.*

1. Cando, de conformidade co disposto no artigo 14.1, o operador non estea obrigado a sufragar os custos imputables ás medidas de prevención, de evitación ou de reparación de danos ambientais, poderá recuperalos exercendo as accións de repetición fronte a terceiros a que se refire o artigo 16 ou reclamando a responsabilidade patrimonial das administracións públicas ao servizo das cales se encontre a autoridade pública que impartiu a orde ou a instrución.

Igualmente, a autoridade competente poderalle exixir ao terceiro que sufrague os custos das medidas que se adoptasen.

2. Nos supostos previstos no artigo 14.2, o operador terá dereito a recuperar os custos imputables ás medidas de reparación de danos ambientais nos termos establecidos na normativa autonómica, salvo o disposto no artigo 34.

Artigo 16. *Accións fronte a terceiros.*

1. O operador que adoptase medidas de prevención, de evitación de novos danos ou de reparación poderá exercer accións de repetición contra calquera outra persoa que, ao abeiro desta ou de calquera outra norma, sexa causante ou responsable, con ou sen culpa, do dano ambiental ou da ameaza de dano ambiental que motivase a adopción daquelas medidas.

2. Cando o dano ou a ameaza de dano sexan causados polo uso dun produto, o operador poderalle reclamar ao fabricante, ao importador ou ao subministrador o importe dos custos en que incorrese, sempre e cando o operador se axustase estritamente no desenvolvemento da súa actividade ás condicións establecidas para o uso do produto e á normativa vixente no momento de se producir a emisión ou o feito causante do dano ambiental.

CAPÍTULO III

Prevención, evitación e reparación de danos ambientais

SECCIÓN 1.ª PREVENCIÓN E EVITACIÓN DE DANOS AMBIENTAIS

Artigo 17. *Obrigas do operador en materia de prevención e de evitación de novos danos.*

1. Ante unha ameaza inminente de danos ambientais orixinada por calquera actividade económica ou profesional, o operador desa actividade ten o deber de adoptar

sen demora e sen necesidade de advertencia, de requirimento ou de acto administrativo previo as medidas preventivas apropiadas.

2. Así mesmo, cando se producen danos ambientais causados por calquera actividade económica ou profesional, o operador de tal actividade ten o deber de adoptar nos mesmos termos as medidas apropiadas de evitación de novos danos, con independencia de que estea ou non suxeito á obriga de adoptar medidas de reparación por aplicación do disposto nesta lei.

3. Para a determinación das medidas de prevención e de evitación de novos danos atenderase, na medida do posible, aos criterios establecidos no punto 1.3 do anexo II, sen prexuízo dos criterios adicionais que co mesmo obxectivo establezan as comunidades autónomas.

4. Os operadores porán en coñecemento inmediato da autoridade competente todos os aspectos relativos aos danos ambientais ou á ameaza de tales danos, segundo o disposto no artigo 9.2, así como as medidas de prevención e evitación adoptadas.

De non desaparecer a ameaza de dano a pesar de se teren adoptado as medidas de prevención ou de evitación de novos danos, o operador porao en coñecemento inmediato da autoridade competente.

Artigo 18. *Potestades administrativas en materia de prevención ou de evitación de novos danos.*

A autoridade competente, cando considere que existe ameaza de danos ou de produción de novos danos, poderá adoptar en calquera momento, e mediante resolución motivada ditada de conformidade co establecido no capítulo VI, calquera das seguintes decisións:

a) Exixirlle ao operador que facilite información sobre toda ameaza inminente de produción de dano ambiental cando existan indicios de que se vai producir.

b) Exixirlle ao operador que adopte inmediatamente as medidas encamiñadas a previr e a evitar tales danos e requirir o seu cumprimento.

c) Darlle ao operador instrucións de obrigado cumprimento sobre as medidas de prevención ou de evitación de novos danos que deba adoptar ou, se é o caso, deixar sen efecto.

d) Executar, á custa do suxeito responsable, as medidas de prevención ou de evitación cando concorran as circunstancias previstas nos artigos 23 e 47.

SECCIÓN 2.ª REPARACIÓN DE DANOS AMBIENTAIS

Artigo 19. *Obrigas do operador en materia de reparación.*

1. O operador de calquera das actividades económicas ou profesionais enumeradas no anexo III que cause danos ambientais como consecuencia do desenvolvemento de tales actividades está obrigado a pólo en coñecemento inmediato da autoridade competente e a adoptar as medidas de reparación que procedan de conformidade co disposto nesta lei, aínda que non incorrese en dolo, culpa ou negligencia.

2. O operador dunha actividade económica ou profesional non enumerada no anexo III que cause danos ambientais como consecuencia do desenvolvemento de tal actividade está obrigado a pólo en coñecemento inmediato da autoridade competente e a adoptar as medidas de evitación e, só cando medie dolo, culpa ou negligencia, a adoptar as medidas reparadoras.

En todo caso, quedan obrigados a adoptar medidas de reparación os operadores que incumprisen os deberes relativos ás medidas de prevención e de evitación de danos.

Artigo 20. *Medidas de reparación.*

1. De conformidade co disposto no artigo 19, cando se producen danos ambientais, o operador, sen demora e sen necesidade de advertencia, de requirimento ou de acto administrativo previo:

a) Adoptará todas aquelas medidas provisórias necesarias para, de forma inmediata, reparar, restaurar ou substituír os recursos naturais e servizos de recursos naturais danados, de acordo cos criterios previstos no anexo II, sen prexuízo dos criterios adicionais que co mesmo obxectivo establezan as comunidades autónomas. Así mesmo, informará a autoridade competente das medidas adoptadas.

b) Someterá á aprobación da autoridade competente, de acordo co establecido no capítulo VI, unha proposta de medidas reparadoras dos danos ambientais causados elaborada segundo o previsto no anexo II, sen prexuízo dos criterios adicionais que co mesmo obxectivo establezan as comunidades autónomas.

2. Cando isto for posible, a autoridade competente habilitará o operador para que este poida optar entre distintas medidas adecuadas ou entre diferentes formas de execución.

3. Cando se producen varios danos ambientais, de tal maneira que resulte imposible que todas as medidas reparadoras necesarias se adopten ao mesmo tempo, a resolución fixará a orde de prioridades que deberá ser observada.

Para tal efecto, a autoridade competente terá en conta, entre outros aspectos, a natureza, o alcance e a gravidade de cada dano ambiental, así como as posibilidades de recuperación natural.

En todo caso, terán carácter preferente en canto á súa aplicación as medidas destinadas á eliminación de riscos para a saúde humana.

Artigo 21. *Potestades administrativas en materia de reparación de danos.*

A autoridade competente, ante un suposto de dano ambiental, poderá adoptar en calquera momento e mediante resolución motivada ditada de conformidade co establecido no capítulo VI calquera das decisións que se indican a continuación:

a) Exixirlle ao operador que facilite información adicional relativa aos danos producidos.

b) Adoptar, exixirlle ao operador que adopte ou darlle instrucións ao operador respecto de todas as medidas de carácter urxente posibles para, de forma inmediata, controlar, conter, eliminar ou facer fronte doutra maneira aos contaminantes de que se trate e a calquera outro factor prexudicial para limitar ou impedir maiores danos ambientais e efectos adversos para a saúde humana ou maiores danos nos servizos.

c) Exixirlle ao operador que adopte as medidas reparadoras necesarias de acordo co previsto no anexo II.

d) Darlle ao operador instrucións de obrigado cumprimento sobre as medidas reparadoras que deba adoptar ou, se é o caso, deixar sen efecto.

e) Executar por costa do suxeito responsable as medidas reparadoras cando concorran as circunstancias previstas nos artigos 23 e 47.

SECCIÓN 3.ª DISPOSICIÓN COMÚNS

Artigo 22. *Incumprimento das obrigas de prevención, de evitación ou de reparación do dano ambiental.*

1. A autoridade competente velará para que o operador adopte as medidas de prevención, de evitación ou de

reparación dos danos ambientais, así como para que observe as demais obrigas establecidas nesta lei, nos termos previstos nela.

Para iso exercerá as potestades que lle atribúen esta e calquera outra norma do ordenamento xurídico.

2. En caso de incumprimento total ou parcial dos deberes dos operadores de levar a cabo as medidas de prevención, de evitación ou de reparación dos danos ambientais, a autoridade competente ditará resolución motivada, de conformidade co establecido no capítulo VI, requirindo do operador o seu cumprimento.

3. O disposto no número anterior enténdese sen prexuízo da aplicación do réxime sancionador que corresponda como consecuencia do referido incumprimento.

Artigo 23. *Actuación directa da Administración.*

1. Por requirilo a máis eficaz protección dos recursos naturais, e dos servizos que estes prestan, a autoridade competente poderá acordar e executar por si mesma as medidas de prevención, de evitación de novos danos ou de reparación previstas nesta lei, atendendo, entre outras, ás seguintes circunstancias:

a) Que non se puidese identificar o operador responsable e non caiba esperar a iso sen perigo de que se produzan danos ambientais.

b) Que haxa diversos operadores responsables e non sexa posible unha distribución eficaz no tempo e no espazo que garanta a correcta execución das medidas.

c) Que se requiran estudos, coñecementos ou medios técnicos que así o aconsellen.

d) Que sexan necesarias actuacións en bens das administracións públicas ou nos de propiedade privada de terceiros que fagan difícil ou inconveniente a súa realización polo operador responsable.

e) Que a gravidade e a transcendencia do dano así o exixan.

2. En casos de emerxencia, a autoridade competente poderá actuar sen necesidade de tramitar o procedemento previsto nesta lei para fixar as medidas reparadoras, de evitación ou de prevención dos danos ambientais ou para exixir a súa adopción.

Unha vez desaparecidas tales circunstancias, a autoridade competente, logo de instrución do correspondente procedemento, ditará resolución en que fixe o importe dos custos das medidas executadas en aplicación deste artigo e o obrigado ou obrigados a satisfacelos, a cal será susceptible de execución forzosa.

3. A autoridade competente recuperará do operador ou, cando proceda, do terceiro que causase o dano ou a ameaza inminente de dano, os custos en que incorrese pola adopción de tales medidas de prevención, de evitación de novos danos ou de reparación.

Non obstante, a autoridade competente poderá acordar non recuperar os custos íntegros cando os gastos necesarios para facelo sexan superiores ao importe recuperable. Para tomar este acordo será necesaria a elaboración dunha memoria económica que así o xustifique.

CAPÍTULO IV

Garantías financeiras

SECCIÓN 1.ª GARANTÍA FINANCEIRA OBRIGATORIA

Artigo 24. *Constitución dunha garantía financeira obrigatoria.*

1. Os operadores das actividades incluídas no anexo III deberán dispor dunha garantía financeira que lles permita facer fronte á responsabilidade ambiental

inherente á actividade ou actividades que pretendan desenvolver.

2. A cantidade que, como mínimo, deberá quedar garantida e que non limitará en ningún sentido as responsabilidades establecidas na lei será determinada pola autoridade competente segundo a intensidade e extensión do dano que a actividade do operador poida causar, de conformidade cos criterios que se establezan regulamentariamente.

3. A autoridade competente deberá xustificar a fixación da contía que determine, utilizando para iso o método que regulamentariamente estableza o Goberno, tras consultar as comunidades autónomas. O referido método basearase en criterios técnicos que garantan unha avaliación homoxénea dos escenarios de riscos e dos custos de reparación asociados a cada un deles e asegure unha delimitación uniforme da definición das coberturas que resulten necesarias para cada actividade ou para cada instalación.

Artigo 25. *Responsabilidade cuberta pola garantía.*

1. A contía garantida estará destinada específica e exclusivamente a cubrir as responsabilidades ambientais do operador que deriven da súa actividade económica ou profesional.

2. A garantía regulada nesta sección será allea e independente da cobertura de calquera outra responsabilidade, xa sexa penal, civil, administrativa ou doutro feito calquera e, en consecuencia, non quedará reducida ou esgotada por gastos, reclamacións ou exixencias non relacionadas con esas responsabilidades ambientais, nin poderá aplicarse a ningún fin distinto do que xustificou a súa constitución. Así mesmo, a contía garantida será independente da que poidan apoiar actividades que sexan obxecto de autorizacións diferentes, outorgadas tanto pola autoridade ambiental como por outras. Tampouco poderán ser obxecto de peñoramento ou hipoteca, total ou parcial.

Artigo 26. *Modalidades.*

A garantía financeira poderá constituírse a través de calquera das seguintes modalidades, que poderán ser alternativas ou complementarias entre si, tanto na súa contía coma nos feitos garantidos:

a) Unha póliza de seguro que se axuste á Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, subscrita cunha entidade aseguradora autorizada para operar en España. Neste caso, corresponderanlle ao Consorcio de Compensación de Seguros as funcións a que se refire o artigo 33.

b) A obtención dun aval, concedido por algunha entidade financeira autorizada para operar en España.

c) A constitución dunha reserva técnica mediante a dotación dun fondo ad hoc con materialización en investimentos financeiros apoiados polo sector público.

A garantía financeira que se subscriba poderá considerar as condicións limitativas ou delimitativas do dano previstas neste capítulo ou outras que regulamentariamente se determinen.

Artigo 27. *Suxeitos garantidos.*

Terá a consideración de suxeito garantido o operador da actividade económica ou profesional; poderán figurar, así mesmo, como suxeitos garantidos adicionais os subcontratistas e os profesionais que colaboren co citado operador na realización da actividade autorizada.

Artigo 28. Exencións á obriga de constitución de garantía financeira obrigatoria.

Quedan exentos da obriga de constituír garantía financeira obrigatoria:

- a) Os operadores daquelas actividades susceptibles de ocasionar danos cuxa reparación se avalíe por unha cantidade inferior a 300.000 euros.
- b) Os operadores de actividades susceptibles de ocasionar danos cuxa reparación se avalíe por unha cantidade comprendida entre 300.000 e 2.000.000 de euros que acrediten, mediante a presentación de certificados expedidos por organismos independentes, que están adheridos con carácter permanente e continuado, ben ao sistema comunitario de xestión e auditoría ambientais (EMAS), ben ao sistema de xestión ambiental UNE-EN ISO 14001:1996.
- c) A utilización dos produtos fitosanitarios e biocidas a que se refire o punto 8.c) e d) do anexo III, con fins agropecuarios e forestais.

Artigo 29. Custos cubertos.

O contido da garantía que se preste a través das modalidades previstas no artigo 26 deberá considerar a cobertura dos seguintes custos:

- a) Os derivados das obrigas do operador reguladas no artigo 17, sempre que o dano que se pretenda evitar ou limitar fose orixinado por contaminación.
- b) Os derivados das obrigas do operador reguladas nos artigos 19 e 20, sempre que o dano que se pretenda evitar ou limitar fose orixinado por contaminación. Na medida en que eses danos afecten as augas, as especies silvestres e os seus hábitats ou as ribeiras do mar e das rías, os gastos garantidos limitáanse aos encadrados dentro do concepto de «reparación primaria» definido no punto 1.a) do anexo II.

Artigo 30. Límites cuantitativos da garantía.

1. A cobertura da garantía financeira obrigatoria nunca será superior a 20.000.000 de euros.
2. A contía que se determine aplicarase como límite por evento e anualidade, e poderase admitir que quede a cargo do operador, en concepto de franquía, unha cantidade que non supere o 0,5 por cento da contía a garantir que en cada caso se fixe. Para os anteriores efectos, considerarase que constitúe un mesmo e único evento o conxunto de reclamacións de danos ambientais que deriven dunha mesma emisión, suceso ou incidente, aínda cando aquelas se produzan en momentos distintos, calquera que sexa o número de afectados, sendo aplicable á citada unidade de evento ou evento en serie, como límite, a contía por evento e anualidade do seguro establecida na garantía.
3. Así mesmo, poderá admitirse que os custos relacionados coas obrigas de prevención e evitación de novos danos previstas no artigo 17 queden sublimitados especificamente. En todo caso, ese sublímite deberá ser, polo menos, do dez por cento da contía que en cada caso se fixe.

Artigo 31. Vixencia da garantía.

1. A garantía deberá quedar constituída desde a data en que produza efectos a autorización necesaria para o exercicio da actividade. O operador deberá manter a garantía en vigor durante todo o período de actividade. A autoridade competente establecerá os correspondentes sistemas de control que permitan constatar a vixencia de tales garantías, para o cal as entidades aseguradoras, as

entidades financeiras e os propios operadores lle deberán proporcionar á autoridade competente a información necesaria.

2. O esgotamento das garantías ou a súa redución en máis dun 50 por cento determinará a obriga do operador de as repor nun prazo de seis meses desde a data en que se coñeza ou sexa estimado cun grao de certeza razoable o importe da obriga garantida.

Artigo 32. Limitacións do ámbito temporal da garantía.

1. Poderá limitarse o ámbito temporal da garantía, de forma que queden incluídas aquelas responsabilidades en que se dean conxuntamente as seguintes circunstancias:

- a) Que o comezo da emisión causante da contaminación ou ben o comezo da situación de risco inminente de contaminación sexa identificado e se demostre que ocorreu dentro do período da garantía.
- b) Que a primeira manifestación constatable da contaminación se producise dentro do período da garantía ou dentro do prazo de tres anos contados desde o remate desta. Enténdese por primeira manifestación o momento en que se descubra por primeira vez a existencia dunha contaminación, tanto se entón se considera perigosa ou daniña como se non é así.
- c) Que a reclamación ao operador pola contaminación tivese lugar dentro do período de garantía ou dentro do prazo de tres anos contados desde o remate desta.

2. Para os efectos do disposto no punto anterior, considerarase feito xerador a contaminación que se produza de forma accidental e aleatoria, é dicir, que sexa extraordinaria e que non se xerese por ningunha das seguintes causas:

- a) De forma intencionada.
- b) Como consecuencia normal e prevista da posesión de edificios, instalacións ou equipamentos ao servizo da actividade autorizada.
- c) Como consecuencia dun feito previsto e consentido polo operador, ocorrido dentro do recinto en que se leva a cabo esa actividade ou no ámbito xeográfico para o cal a actividade foi autorizada.
- d) Por incumprimento coñecido polo asegurado, ou que non podía ser ignorado por el, da normativa obrigatoria aplicable á actividade asegurada, tanto en materia ambiental como en calquera outra materia.
- e) Por mala utilización consciente ou falta ou defecto de mantemento, reparación ou reposición das instalacións ou mecanismos e os seus compoñentes.
- f) Por abandono ou falta prolongada de uso de instalacións, sen tomar as medidas adecuadas para evitar a deterioración das súas condicións de protección ou seguranza.
- g) Como consecuencia de alborotos populares, motíns, folgas, disturbios internos, sabotaxe e actos de terrorismo ou de bandas armadas.

Artigo 33. Fondo de compensación de danos ambientais do Consorcio de Compensación de Seguros.

1. O Consorcio de Compensación de Seguros administrará e xestionará, de forma independente financeira e contablemente respecto do resto das actividades que realiza, un Fondo de compensación de danos ambientais que se constituirá coas achegas dos operadores que contraten un seguro para garantir a súa responsabilidade ambiental, mediante unha recarga sobre a prima do citado seguro.

O fondo estará destinado a prolongar a súa cobertura para as responsabilidades aseguradas na póliza orixinal, e nos seus mesmos termos, por aqueles danos que,

sendo causados polas actividades autorizadas durante o período de vixencia do seguro, se manifesten ou reclamen despois do transcurso dos prazos de manifestación ou reclamación admitidos na póliza, e se reclamen no transcurso, como máximo, dun número de anos igual a aquel durante o cal estivo vixente a póliza de seguro, contados desde que esta rematou e co límite de 30 anos.

2. Con cargo ao mesmo fondo, ademais, o Consorcio atenderá as obrigas que, nos termos e cos límites desta sección, correspondan a aqueles operadores que subscribisen unha póliza de seguro, e cuxa entidade aseguradora fose declarada en concurso ou, tendo sido disolta, e encontrándose en situación de insolvencia, estiver suxeita a un procedemento de liquidación intervida ou esta fose asumida polo propio Consorcio de Compensación de Seguros.

3. As responsabilidades do fondo corresponderán en cada caso cos importes que, segundo cada tipo de actividade, fosen determinadas de conformidade co previsto no artigo 24 e, no caso das mencionadas no primeiro número deste artigo, quedarán limitadas, ademais, ao importe total constituído neste.

SECCIÓN 2.ª FONDO ESTATAL DE REPARACIÓN DE DANOS AMBIENTAIS

Artigo 34. Fondo estatal de reparación de danos ambientais.

1. Créase un fondo estatal de reparación de danos ambientais destinado a sufragar os custos derivados de medidas de prevención, de evitación ou de reparación dos bens de dominio público de titularidade estatal cando sexa de aplicación o disposto no artigo 7.3, en conexión cos artigos 14.2 e 15.2.

Ese fondo será xestionado polo Ministerio de Medio Ambiente e dotarase con recursos procedentes dos orzamentos xerais do Estado.

2. As comunidades autónomas poderán participar no financiamento e xestión do Fondo estatal de reparación de danos ambientais, a través de calquera dos instrumentos de colaboración previstos no título I da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

En tales supostos, o ámbito de cobertura do citado fondo poderá ampliarse a outros danos ambientais nos termos que prevexan os referidos instrumentos de colaboración.

CAPÍTULO V

Infraccións e sancións

Artigo 35. Suxeitos responsables das infraccións.

Poderán ser sancionadas polos feitos constitutivos das infraccións administrativas reguladas neste capítulo as persoas físicas e xurídicas privadas que sexan operadores de actividades económicas ou profesionais e que resulten responsables deles.

Artigo 36. Infraccións.

1. Son infraccións administrativas as accións e as omisións que se tipifican nos artigos seguintes, así como as que, se é o caso, establece a lexislación autonómica de desenvolvemento desta lei.

2. Se un mesmo feito ou omisión for constitutivo de dúas ou máis infraccións, tomarase en consideración unicamente aquela que comporte maior sanción.

3. Non se poderán sancionar os feitos que fosen sancionados penal ou administrativamente, nos casos en

que se aprecie identidade do suxeito, feito e fundamento. Nos supostos en que as infraccións puideren ser constitutivas de delito ou de falta, a autoridade competente pasará o tanto da culpa á xurisdición competente e absterase de proseguir o procedemento sancionador mentres a autoridade xudicial non se pronunciase.

De non se ter estimado a existencia de delito ou de falta, o Ministerio Fiscal porá en coñecemento da autoridade competente, que poderá continuar o expediente sancionador tendo en conta en todo caso os feitos que os tribunais considerasen probados.

4. A tramitación dun procedemento sancionador polas infraccións reguladas neste capítulo non postergará a existencia das obrigas de adopción de medidas de prevención, de evitación de novos danos ou de reparación previstas nesta lei, que serán independentes da sanción que, se é o caso, se impoña.

Artigo 37. Clasificación das infraccións.

1. As infraccións tipificadas nesta lei clasifícanse en moi graves e en graves.

2. Son moi graves as seguintes infraccións:

a) Non adoptar as medidas preventivas ou de evitación exixidas pola autoridade competente ao operador en aplicación do artigo 17, cando isto teña como resultado o dano que se pretendía evitar.

b) Non se axustar ás instrucións recibidas da autoridade competente en aplicación do artigo 18 á hora de pór en práctica as medidas preventivas ou de evitación a que estea obrigado o operador, cando isto teña como resultado o dano que se pretendía evitar.

c) Non adoptar as medidas reparadoras exixibles ao operador en aplicación dos artigos 19 e 20, cando isto teña como resultado un detrimento da eficacia reparadora de tales medidas.

d) Non se axustar ás instrucións recibidas da autoridade competente en aplicación do artigo 21 ao pór en práctica as medidas reparadoras a que estea obrigado o operador, cando isto teña como resultado un detrimento da eficacia reparadora de tales medidas.

e) Non informar a autoridade competente da existencia dun dano ambiental ou dunha ameaza inminente de dano producido ou que poida producir o operador e dos que tivese coñecemento, ou facelo con inxustificada demora, cando iso tivese como consecuencia que os seus efectos se agravasen ou chegasen a producirse efectivamente.

f) O incumprimento da obriga de concertar, nos termos previstos nesta lei, as garantías financeiras a que estea obrigado o operador, así como o feito de que non se manteñan en vigor o tempo que subsista a citada obriga.

3. Son graves as seguintes infraccións:

a) Non adoptar as medidas preventivas ou de evitación exixidas pola autoridade competente ao operador en aplicación do artigo 17, cando non sexa constitutiva de infracción moi grave.

b) Non axustarse ás instrucións recibidas da autoridade competente en aplicación do artigo 18 ao pór en práctica as medidas preventivas ou as de evitación a que estea obrigado o operador, cando non sexa constitutiva de infracción moi grave.

c) Non adoptar as medidas reparadoras exixidas ao operador pola autoridade competente en aplicación do artigo 19, cando non sexa constitutiva de infracción moi grave.

d) Non axustarse ás instrucións recibidas da autoridade competente en aplicación do artigo 21 á hora de pór en práctica as medidas reparadoras a que estea obrigado o operador, cando non sexa constitutiva de infracción moi grave.

e) Non informar a autoridade competente da existencia dun dano ambiental ou dunha ameaza inminente de dano producido ou que poida producir o operador e dos que tivese coñecemento, ou facelo con inxustificada demora, cando non sexa constitutiva de infracción moi grave.

f) Non facilitarlle a información requirida pola autoridade competente ao operador, ou facelo con atraso, de acordo co previsto nos artigos 18 e 21.

g) Non prestar o operador afectado a asistencia que lle fose requirida pola autoridade competente para a execución das medidas reparadoras, preventivas ou de evitación, de acordo co establecido no artigo 9.

h) A omisión, a resistencia ou a obstrución daquelas actuacións que fosen de obrigado cumprimento, de acordo co previsto nesta lei.

Artigo 38. Sancións.

1. As infraccións tipificadas no artigo 37 darán lugar á imposición de todas ou algunhas das seguintes sancións:

a) No caso de infracción moi grave:

1.º Multa de 50.001 ata 2.000.000 de euros.

2.º Extinción da autorización ou suspensión desta por un período mínimo dun ano e máximo de dous anos.

b) No caso das infraccións graves:

1.º Multa de 10.001 ata 50.000 euros.

2.º Suspensión da autorización por un período máximo dun ano.

2. De se ocasionaren danos ambientais ou se agravaren os xa producidos como consecuencia da omisión, atraso, resistencia ou obstrución por parte do operador no cumprimento de obrigas previstas nesta lei, cuxa inobservancia for constitutiva dunha infracción, o operador estará obrigado, en todo caso, a adoptar as medidas de prevención, de evitación e de reparación reguladas nesta lei, con independencia da sanción que corresponda.

3. Anualmente as autoridades competentes darán a coñecer, unha vez firmes, as sancións impostas polas infraccións cometidas da lei, os feitos constitutivos de tales infraccións, así como a identidade dos operadores responsables.

Artigo 39. Graduación de sancións.

Na imposición de sancións as administracións públicas deberán gardar a debida adecuación entre a gravidade do feito constitutivo da infracción e a sanción aplicada, considerando para tal efecto os criterios establecidos no artigo 131 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

Artigo 40. Prescrición de infraccións e de sancións.

1. As infraccións moi graves prescribirán aos tres anos e as graves aos dous anos.

O prazo de prescrición comezará a contarse desde o día en que a infracción se cometese ou, cando se trate dunha actividade continuada, desde a súa finalización.

2. As sancións impostas por faltas graves prescribirán aos dous anos e as impostas por faltas moi graves aos tres anos.

O prazo de prescrición das sancións comezará a contarse desde o día seguinte a aquel en que adquira firmeza a resolución pola cal se impón a sanción.

CAPÍTULO VI

Normas aplicables aos procedementos de exixencia de responsabilidade ambiental

Artigo 41. Iniciación do procedemento.

1. Os procedementos de exixencia da responsabilidade ambiental regulados nesta lei iniciaranse ben de oficio, ben por solicitude do operador ou de calquera outro interesado.

2. Cando a iniciación dos procedementos de exixencia de responsabilidade ambiental sexa instada por un interesado distinto do operador, a solicitude formalizárase por escrito e especificarase en todo caso o dano ou a ameaza de dano aos recursos naturais protexidos por esta lei. A solicitude especificará, así mesmo, e cando isto for posible, os seguintes aspectos:

a) A acción ou omisión do presunto responsable.

b) A identificación do presunto responsable.

c) A data en que se produciu a acción ou omisión.

d) O lugar onde se produciu o dano ou a ameaza de dano aos recursos naturais.

e) A relación de causalidade entre a acción ou a omisión do presunto responsable e o dano ou a ameaza de dano.

Artigo 42. Interesados.

1. Terán a condición de interesados para os efectos do previsto nesta lei:

a) Toda persoa física ou xurídica en que conorra calquera das circunstancias previstas no artigo 31 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

b) Calquera persoa xurídica sen ánimo de lucro que acredite o cumprimento dos seguintes requisitos:

1.º Que teña entre os fins acreditados nos seus estatutos a protección do ambiente en xeral ou a dalgún dos seus elementos en particular.

2.º Que se constituíse legalmente polo menos dous anos antes do exercicio da acción e que veña exercendo de modo activo as actividades necesarias para alcanzar os fins previstos nos seus estatutos.

3.º Que, segundo os seus estatutos, desenvolva a súa actividade nun ámbito territorial que resulte afectado polo dano ambiental ou a ameaza de dano.

c) Os titulares dos terreos en que deban realizarse medidas de prevención, de evitación ou de reparación de danos ambientais.

d) Aqueloutros que estableza a lexislación das comunidades autónomas.

2. Os interesados poderán formular as alegacións que estimen oportunas e presentar a información que consideren relevante, que deberán ser consideradas pola autoridade competente á cal se dirixan.

3. A autoridade competente daralles audiencia aos titulares dos terreos a que se refire o punto 1 c), ao operador e aos demais interesados para que estes aleguen o que estimen conveniente ou presenten a documentación adicional que consideren oportuna.

Artigo 43. Acceso á información.

O público poderalle solicitar á Administración pública a información de que dispoña sobre os danos ambientais e sobre as medidas de prevención, de evitación ou de reparación de tales danos.

Artigo 44. *Medidas provisionais.*

1. Durante a tramitación dos procedementos poderanse adoptar con carácter provisorio todas aquelas medidas preventivas e de evitación de novos danos que sexan necesarias para que non se agrave a situación, nin se causen danos ambientais e, especialmente, para garantir a saúde humana.

2. Coa mesma finalidade, poderanse adoptar as medidas provisionais imprescindibles con anterioridade á iniciación do procedemento, cos límites e condicións establecidos no artigo 72.2 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

3. As medidas provisionais poderán consistir en imporlle ao operador a realización das actuacións que se xulguen necesarias e que, en caso de incumprimento, serán susceptibles de execución forzosa, así como en actuacións que deba realizar a autoridade competente, aínda á custa do responsable.

Artigo 45. *Resolución.*

1. A autoridade competente resolverá motivadamente e de forma expresa os procedementos de exigencia de responsabilidade ambiental, ben exixíndolle ao operador a responsabilidade ambiental en que incorrese, ben declarando que non existe tal responsabilidade.

En todo caso, poderán ser denegadas, de forma motivada, aquelas solicitudes manifestamente infundadas ou abusivas.

2. Na resolución determinaranse, polo menos, os seguintes extremos:

a) Descrición da ameaza ou do dano ambiental que se ha de eliminar.

b) Avaliación da ameaza ou do dano ambiental.

c) Cando corresponda, definición das medidas de prevención ou de evitación de novos danos que se deban presentar, xunto con, de ser o caso, as instrucións oportunas sobre a súa correcta execución.

d) Cando corresponda, definición das medidas de reparación que se deban adoptar, xunto con, de ser o caso, as instrucións oportunas sobre a súa correcta execución. Esa definición realizarase de acordo co previsto no anexo II ou nos criterios adicionais que co mesmo obxectivo establezan as comunidades autónomas, e tendo en conta a proposta formulada polo operador.

e) Identificación do suxeito que debe aplicar as medidas.

f) Prazo conferido para a súa execución.

g) Contía e obriga de pagamento das medidas que, de ser o caso, adoptase e executase a autoridade competente.

h) Identificación das actuacións que, se é o caso, deba realizar a Administración pública.

3. A autoridade competente deberá resolver e notificar no prazo máximo de 3 meses. En casos científica e tecnicamente complexos, a autoridade poderá prorrogar este prazo ata tres meses adicionais, notificándolles aos interesados a citada prórroga. Para efectos exclusivamente de garantir o dereito dos interesados á tutela administrativa e xudicial, transcorrido o prazo mencionado, entenderase desestimada a solicitude ou caducará o procedemento cando este se iniciase de oficio, sen prexuízo da obriga inescusable da autoridade competente de resolver.

O citado prazo poderase suspender polo tempo que medie entre o requirimento ao operador para que presente a proposta de medidas reparadoras a que se refire o artigo 20.1 b) ou, se é o caso, para que a corrixa, e o seu efectivo cumprimento polo destinatario.

4. Contra as resolucións da autoridade competente poderase recorrer segundo o previsto no título VII da Lei 30/1992, do 26 de novembro, e demais normativa aplicable.

Artigo 46. *Terminación convencional.*

1. En calquera momento do procedemento poderán subscribirse acordos entre a autoridade competente para resolver e o operador ou os operadores responsables co fin de establecer o contido da resolución final en canto se refire aos seguintes extremos:

a) O contido e alcance das medidas que deban ser adoptadas polo responsable ou responsables.

b) A forma da súa execución.

c) As fases e prioridades e os prazos parciais e totais de execución.

d) Os medios de dirección ou control administrativo.

e) As garantías de cumprimento e cantas contribúan a asegurar a efectividade e a viabilidade das medidas.

f) As medidas que deba executar a autoridade competente, á custa dos responsables.

2. Os acordos deberán garantir en todo caso os obxectivos desta lei.

3. Poderán propor o acordo a autoridade competente e os operadores responsables.

O inicio das negociacións suspenderá o prazo para resolver por un período máximo de dous meses. Se, transcorrido este, non se alcanzou un acordo, a autoridade competente deberá continuar a tramitación do procedemento ata a súa terminación.

4. De estaren constituídos como parte outros interesados, notificaráselles o inicio das negociacións e daráselles audiencia por un prazo de quince días hábiles. Igualmente, notificaráselles o acordo.

5. De se alcanzar un acordo, este incorporarase á resolución, agás que, atendendo en particular ás alegacións doutros interesados, o órgano competente para resolver entenda necesario o seu rexeitamento ou modificación por razóns de legalidade, caso en que ditará a resolución que proceda mantendo no posible os termos do acordo.

Tamén se poderán iniciar novas negociacións para modificar o acordo no que resulte necesario.

6. Os acordos serán vinculantes para os asinantes. A autoridade competente velará polo seu cumprimento.

Artigo 47. *Execución forzosa.*

1. En caso de incumprimento, as resolucións administrativas que impoñan o deber de realizar as medidas de prevención, de evitación e de reparación de danos ambientais serán obxecto de execución forzosa, logo de apercibimento previo. Esa execución poderá ser instada polos interesados.

2. A autoridade competente procederá á execución subsidiaria, especialmente cando o dano ambiental sexa grave ou a ameaza de dano sexa inminente.

3. Cando se considere conveniente, por non comportar atrasos que poidan pór en perigo os recursos naturais afectados, a autoridade competente poderá impor sucesivamente ata un máximo de cinco multas coercitivas, cada unha delas por un importe máximo do dez por cento do custo estimado do conxunto das medidas en execución.

Artigo 48. *Recuperación de custos por parte da Administración pública.*

1. Cando a autoridade competente adoptase por si mesma as medidas de prevención, de evitación de novos

danos ou de reparación, de acordo co establecido nos artigos 23 e 47, exixiralle ao operador responsable a obriga de satisfacer os custos xerados.

2. A autoridade competente disporá dun prazo de cinco anos para lle exixir ao operador responsable a obriga de satisfacer os gastos a que se refire o número anterior. O dito prazo comezará a contar a partir da máis tardía das seguintes datas:

- a) Aquela en que rematase a execución das medidas.
- b) Aquela en que se identificase o responsable.

3. O cómputo do prazo interromperase polas seguintes causas:

- a) Por calquera acción da autoridade competente realizada con coñecemento formal do responsable, conducente a exixirle polos mesmos feitos calquera xénero de responsabilidade segundo esta ou calquera outra lei.
- b) Por instrución de proceso penal polos mesmos feitos xeradores da responsabilidade regulada nesta lei.
- c) Pola solicitude de interesados, con coñecemento formal do responsable, de acordo co artigo 44.
- d) Por calquera actuación de recoñecemento de responsabilidade por parte do obrigado.

4. A resolución que imponha a obriga de pagar os custos e calquera outro acto, mesmo acordado como medida provisoria, que imponha o pagamento de cantidade líquida executarase de conformidade co disposto no artigo 10 da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.

Artigo 49. *Normativa aplicable.*

No non previsto nesta lei, os procedementos que se instrúan na súa aplicación rexeranse pola Lei 30/1992, do 26 de novembro, e pola lexislación aplicable a cada Administración pública competente.

Disposición adicional primeira. *Situacións de emerxencia.*

O disposto nesta lei aplicarase sen prexuízo da lexislación de protección civil para situacións de emerxencia; da regulación contida nos artigos 24, 26 e 28 da Lei 14/1986, do 25 de abril, xeral de sanidade; das previsións sobre emerxencias sanitarias contidas na Lei orgánica 3/1986, do 14 de abril, de medidas especiais en materia de saúde pública; e da lexislación autonómica aplicable en materia de protección civil e de emerxencias sanitarias.

Disposición adicional segunda. *Aplicación de normativa ambiental máis exixente.*

1. Esta lei aplicarase sen prexuízo de normas comunitarias sobre responsabilidade ambiental máis exixentes.
2. O Estado ou as comunidades autónomas, no ámbito das súas respectivas competencias, poderán manter ou adoptar disposicións máis exixentes sobre a prevención, a evitación e a reparación de determinados danos ambientais ou en relación con determinadas actividades.
3. Esta lei non impedirá a atribución de responsabilidades a suxeitos distintos dos operadores, por aplicación doutras normas ambientais.
4. As comunidades autónomas poderán someter outras actividades ou outros suxeitos ao réxime de responsabilidade establecido nesta lei.
5. Os danos ambientais producidos polas actividades cuxo principal propósito sexa servir á defensa nacional ou á seguranza internacional quedan excluídos dos

desenvolvementos lexislativos posteriores a que fan referencia os puntos anteriores.

Disposición adicional terceira. *Limitación da responsabilidade nacida de reclamacións de dereito marítimo e de navegación interior.*

Esta lei entenderase sen prexuízo do dereito do operador a limitar a súa responsabilidade de acordo co Protocolo de 1996 que emenda o Convenio do 19 de decembro de 1976 sobre limitación da responsabilidade nacida de reclamacións de dereito marítimo ou co Convenio de Estrasburgo sobre limitación de responsabilidade na navegación interior de 1988, incluídas as súas eventuais modificacións futuras, vixentes en España, así como coa lexislación nacional de desenvolvemento dos dous instrumentos internacionais.

Así mesmo, o disposto nesta lei entenderase sen prexuízo do establecido no artigo 108 da Lei 62/2003, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, e na súa normativa de desenvolvemento, en relación co sistema de seguimento e de información sobre tráfico marítimo de mercadorías perigosas.

Disposición adicional cuarta. *Danos non ambientais que se produzan en cultivos pola liberación de organismos modificados xeneticamente.*

Os danos non ambientais que se produzan en cultivos pola liberación de organismos modificados xeneticamente repararanse mediante a indemnización por danos e perdas que, de ser o caso, corresponda de acordo coa lexislación civil.

Disposición adicional quinta. *Remisión de información ao Ministerio de Medio Ambiente.*

1. As administracións públicas facilitaránlle ao Ministerio de Medio Ambiente os datos e información recollidos no anexo VI para o adecuado cumprimento das obrigas establecidas na normativa comunitaria aplicable.
2. O Ministerio de Medio Ambiente fará pública a información enviada á Comisión.

Disposición adicional sexta. *Declaración de interese social da ocupación temporal de determinados bens e dereitos de titularidade privada.*

1. Declárase de interese social a ocupación temporal dos bens e dereitos de titularidade privada cando sexa necesaria para proceder á reparación dos danos ambientais ou para previr ou evitar a súa produción. As administracións públicas poderán declarar a urxencia desa ocupación cando as circunstancias concorrentes o xustifiquen.
2. Para a execución da ocupación temporal prevista nesta disposición e para a indemnización dos danos e perdas que con ela se produzan, observarase o establecido na lexislación sobre expropiación forzosa en materia de indemnización por ocupación temporal.

Disposición adicional sétima. *Inexixibilidade da garantía financeira obrigatoria ás persoas xurídicas públicas.*

1. O artigo 24 non é de aplicación á Administración xeral do Estado, nin aos organismos públicos vinculados ou dependentes daquela. Tampouco será de aplicación ás entidades locais, nin aos organismos autónomos, nin ás entidades de dereito público dependentes delas.

2. As comunidades autónomas determinarán a aplicabilidade do artigo 24 á súa administración e aos seus organismos públicos dependentes.

Disposición adicional oitava. *Lexitimación do Ministerio Fiscal.*

1. De conformidade co disposto no artigo 19.1.f) da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, o Ministerio Fiscal estará lexitimado en calquera proceso contencioso-administrativo que teña por obxecto a aplicación desta lei.

Para os efectos do disposto no parágrafo anterior, a autoridade competente porá en coñecemento do Ministerio Fiscal todos os supostos de responsabilidade ambiental derivados desta lei.

2. As administracións públicas adoptarán as medidas oportunas para que as súas autoridades e o persoal ao seu servizo lle presten ao Ministerio Fiscal o auxilio técnico, material ou de calquera outra natureza que este poida requirir para o exercicio das súas funcións nos procesos contencioso-administrativos a que se refire o número anterior, de conformidade co establecido no artigo 4.3 da Lei 50/1981, do 30 de decembro, pola que se regula o Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal.

Disposición adicional novena. *Aplicación do anexo II nos procedementos xudiciais e administrativos.*

As normas do anexo II ou as dispostas con carácter complementario pola normativa autonómica co mesmo obxectivo aplicaranse na determinación da obriga de reparación de danos ambientais, con independencia de que tal obriga se exixa nun proceso xudicial civil, penal ou contencioso-administrativo ou nun procedemento administrativo.

Disposición adicional décima. *Responsabilidade ambiental das obras públicas.*

De conformidade co previsto no artigo 2.1 desta lei e na disposición adicional cuarta do Real decreto legislativo 1302/1986, do 28 de xuño, de avaliación de impacto ambiental, nas obras públicas de interese xeral a autoridade competente non poderá exixir a adopción das medidas previstas nesta lei, nin executalas subsidiariamente, cando se segue o procedemento establecido para a avaliación do seu impacto de acordo coa información existente e se cumpriren coas prescricións establecidas na declaración de impacto ambiental.

A normativa autonómica aplicable na materia determinará a aplicación do disposto no punto anterior á declaración de impacto ambiental ou figura equivalente das obras públicas cuxa titularidade lles corresponda ás comunidades autónomas.

Disposición adicional décimo primeira. *Avaliación da aplicación da lei.*

O Ministerio de Medio Ambiente enviaralle ao Consello Asesor de Medio Ambiente, cunha periodicidade bienal, un informe en que se avalíe a execución desta lei e a necesidade, se é o caso, de pór en marcha as medidas legislativas ou administrativas que foren necesarias para mellorar a eficacia do réxime de responsabilidade ambiental; en particular, revisarase a eficacia da excepción establecida na alínea b) do artigo 28.

Para a elaboración do referido informe, o ministerio consultará preceptivamente as comunidades autónomas e solicitará destas a información que precise.

Disposición adicional décimo segunda. *Revisión dos limiares regulados no artigo 28 da lei.*

Os limiares establecidos no artigo 28 desta lei para determinar os operadores que quedan exentos da obriga de constituír garantías financeiras serán estudados e revisados polo Goberno á luz da experiencia derivada da aplicación do método a que se refire o artigo 24 para a fixación da cobertura das referidas garantías. Antes do 31 de decembro de 2015 o Goberno presentará un informe en que propoña o mantemento ou, se é o caso, a modificación, á alza ou á baixa, dos citados limiares.

Disposición adicional décimo terceira. *Responsabilidade ambiental no exterior.*

1. Os operadores que realicen actividades económicas ou profesionais reguladas nesta lei en Estados que non formen parte da Unión Europea estarán obrigados a previr, evitar e reparar os danos ambientais en aplicación do establecido nos acordos, principios, obxectivos e normas internacionais que, nesta materia, España subscriba, e poderá resultar de aplicación, en virtude deles, cantas medidas de prevención, evitación e reparación de danos se regulan nesta lei, co alcance e finalidade nela prevista.

2. Os operadores que incumpran as obrigas previstas no número anterior e que sexan beneficiarios de instrumentos públicos de apoio ao investimento español no exterior estarán obrigados á devolución de todas as axudas públicas de apoio ao investimento no exterior recibidas para o desenvolvemento da actividade orixe do dano ambiental e non poderán recibir axudas similares durante un período de dous anos, ademais da sanción de que poidan ser obxecto en virtude da aplicación dos acordos suscritos por España aos cales se fai referencia no número anterior.

3. O disposto nos números anteriores non eximirá do cumprimento de calquera outra obriga legal existente no Estado en que se realice a actividade causa do dano ambiental.

Disposición adicional décimo cuarta. *Compensación de danos pola rotura da presa de Tous.*

1. Os afectados pola rotura da presa de Tous a que se refire a moción aprobada polo Pleno do Senado do 8 de maio de 2007 terán dereito a percibir, de acordo cos criterios e nas condicións fixadas na sentenza da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Supremo do 20 de outubro de 1997, as compensacións a que terían dereito se figurasen nas listas de afectados incorporadas ao proceso. Caso de os beneficiarios inicialmente determinados teren falecido, o dereito á compensación transmitiráselles aos seus sucesores testamentarios ou lexítimos.

2. Os beneficiarios desta compensación deberán renunciar, con carácter previo á súa percepción, expresamente e por escrito, a todas as accións legais que promovesen ou puideren ter dereito a iniciar en calquera vía administrativa ou xurisdiccional, tanto nacional como internacional, dirixidas a obter unha indemnización polos danos a que se refire esta disposición.

3. O Ministerio de Medio Ambiente ditará as disposicións e instrucións oportunas para asegurar o cumprimento efectivo deste precepto.

Disposición transitoria única. *Danos anteriores á entrada en vigor da lei.*

1. Esta lei non se aplicará aos seguintes danos:

a) Os causados por unha emisión, un suceso ou un incidente producido antes do 30 de abril de 2007.

b) Os causados por unha emisión, un suceso ou un incidente que se producise despois do 30 de abril de 2007, cando estes deriven dunha actividade específica realizada e concluída antes desa data.

2. A irretroactividade desta lei nos termos descritos no punto anterior non impedirá que se adopte calquera das seguintes medidas:

a) Que se exixa responsabilidade de acordo con outras normas que resulten de aplicación.

b) Que se impoñan medidas de prevención ou de evitación de novos danos segundo o disposto nela.

c) Que se obrigue á reparación respecto á parte dos danos non excluídos no punto 1.

Disposición derradeira primeira. *Títulos competenciais.*

1. Esta lei ten o carácter de lexislación básica de protección do ambiente, sen prexuízo das facultades das comunidades autónomas de estableceren normas adicionais de protección de conformidade co disposto no artigo 149.1.23.^a da Constitución, salvo as seguintes disposicións:

A disposición adicional oitava, que constitúe lexislación procesual ditada ao abeiro do artigo 149.1.6^a da Constitución.

A sección 1^a do capítulo IV, que constitúe lexislación básica de seguros ditada ao abeiro do artigo 149.1.11^a.

A sección 2^a do capítulo IV, ditada ao abeiro do artigo 149.1.14^a da Constitución en materia de facenda xeral e débeda do Estado.

2. Non son básicos: o prazo fixado no artigo 45.3; os prazos fixados no artigo 46.3 e 4; e o previsto no punto 1 da disposición adicional sétima, que serán só de aplicación á Administración xeral do Estado, aos seus organismos públicos e ás axencias estatais.

Disposición derradeira segunda. *Incorporación do dereito comunitario.*

Esta lei incorpora ao ordenamento xurídico español a Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, sobre responsabilidade ambiental en relación coa prevención e reparación de danos ambientais.

Disposición derradeira terceira. *Autorización de desenvolvemento.*

1. Facúltase o Goberno para, tras consulta previa ás comunidades autónomas, ditar no seu ámbito de competencias cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e a execución do capítulo IV e dos anexos desta lei.

En particular, o Goberno aprobará mediante real decreto, antes do 31 de decembro de 2008 e tras consultar as comunidades autónomas, o desenvolvemento das previsións do capítulo IV e a definición do método de avaliación do dano para efectos do disposto no artigo 24.

2. Facúltase o Goberno para, tras consulta previa ás comunidades autónomas, modificar os anexos coa finalidade de os adaptar ás modificacións que, se é o caso, sexan introducidas pola normativa comunitaria.

Disposición derradeira cuarta. *Aplicación da garantía financeira obrigatoria.*

1. A data a partir da cal será exigible a constitución da garantía financeira obrigatoria para cada unha das actividades do anexo III determinarase por orde do Ministro de Medio Ambiente, co acordo previo da Comisión

Delegada do Goberno para Asuntos Económicos, e tras consultar as comunidades autónomas e os sectores afectados.

A orde establecerá un calendario específico para as actividades que fosen autorizadas con anterioridade á súa publicación.

2. As ordes ministeriais a que se refire o número anterior aprobaranse a partir do 30 de abril de 2010 e na súa elaboración tomarase en consideración o informe da Comisión Europea a que se refire o artigo 14.2 da Directiva 2004/35/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, así como a capacidade dos mercados financeiros para dispor dunha oferta de garantías completa e xeneralizada a prezos razoables.

Disposición derradeira quinta. *Colaboración entre administracións públicas.*

A Administración xeral do Estado promoverá a subscrición de instrumentos de colaboración e cooperación coas comunidades autónomas co fin de elaborar protocolos de actuación que garantan unha actuación coordinada e eficaz das administracións públicas competentes para executar esta lei.

Disposición derradeira sexta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no Boletín Oficial del Estado. Non obstante, os seus efectos retrotráense ao 30 de abril de 2007, salvo o disposto nos seus capítulos IV e V.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 23 de outubro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANEXO I

Criterios a que se refire o artigo 2.1.a)

1. O carácter significativo do dano que produza efectos desfavorables na posibilidade de alcanzar ou de manter o estado favorable de conservación das especies ou os hábitats avaliarase en relación co estado de conservación que tivesen ao se producir o dano, coas prestacións ofrecidas polas posibilidade recreativas que xeran e coa súa capacidade de rexeneración natural. Os cambios adversos significativos no estado básico deberanse determinar mediante datos medibles como:

a) O número de individuos, a súa densidade ou a extensión da súa zona de presenza.

b) A rareza da especie ou do hábitat danado (avaliada no plano local, rexional e superior, incluído o plano comunitario), así como o seu grao de ameaza.

c) O papel dos individuos concretos ou da zona danada en relación coa especie ou a conservación do seu hábitat.

d) A capacidade de propagación e a viabilidade da especie (segundo a dinámica específica da especie ou poboación de que se trate) ou a capacidade de rexeneración natural do hábitat (segundo a dinámica específica das súas especies características ou das súas poboacións) danado.

e) A capacidade da especie ou do hábitat, despois de ter sufrido os danos, de recuperar en breve prazo, sen

máis intervención que o incremento das medidas de protección, un estado que, tan só en virtude da dinámica da especie ou do hábitat, dea lugar a un estado equivalente ou superior ao básico.

Os danos con efectos demostrados na saúde humana deberanse clasificar como danos significativos.

2. Non terán o carácter de danos significativos os seguintes:

a) As variacións negativas inferiores ás fluctuacións naturais consideradas normais para a especie ou o hábitat de que se trate.

b) As variacións negativas que obedecen a causas naturais ou derivan de intervencións relacionadas coa xestión corrente dos espazos naturais protexidos ou os lugares da Rede Natura 2000, segundo se definan nos seus respectivos plans de xestión ou instrumentos técnicos equivalentes.

c) Os danos a especies ou hábitats con demostrada capacidade de recuperar, en breve prazo e sen intervención, o estado básico ou ben un estado que, tan só en virtude da dinámica da especie ou do hábitat, dea lugar a un estado equivalente ou superior ao básico.

ANEXO II

Reparación do dano ambiental

Este anexo establece un marco común que deberá seguirse co fin de elixir as medidas máis adecuadas para garantir a reparación do dano ambiental.

1. Reparación de danos ás augas, ás especies silvestres e máis aos hábitats e á ribeira do mar e das rías:

Polo que atinxe ás augas, ás especies silvestres e aos hábitats e máis á ribeira do mar e das rías, a reparación do dano ambiental conséguese restituíndo o ambiente ao seu estado básico mediante medidas reparadoras primarias, complementarias e compensatorias, entendéndose por:

a) «Reparación primaria»: toda medida correctora que restituía ou aproxime ao máximo os recursos naturais ou servizos de recursos naturais danados ao seu estado básico.

b) «Reparación complementaria»: toda medida correctora adoptada en relación cos recursos naturais ou os servizos de recursos naturais para compensar o feito de que a reparación primaria non dese lugar á plena restitución dos recursos naturais ou servizos de recursos naturais danados.

c) «Reparación compensatoria»: toda acción adoptada para compensar as perdas provisionais de recursos naturais ou servizos de recursos naturais que teñan lugar desde a data en que se produciu o dano ata o momento en que a reparación primaria producise todo o seu efecto. Non consiste nunha compensación financeira ao público.

d) «Perdas provisionais»: as perdas derivadas do feito de que os recursos naturais ou os servizos de recursos naturais danados non poidan desempeñar as súas funcións ecolóxicas ou prestar servizos a outros recursos naturais ou ao público ata que producen efecto as medidas primarias ou complementarias.

Se a reparación primaria non dá lugar á restitución do ambiente ao seu estado básico, efectuarase unha reparación complementaria. Ademais, realizarase unha reparación compensatoria para compensar as perdas provisionais.

A reparación de danos ambientais consistentes en danos ás augas ou ás especies silvestres e os hábitats supón, así mesmo, eliminar toda ameaza significativa de que se produzan efectos desfavorables para a saúde humana.

1.1 Obxectivos da reparación.

Finalidade da reparación primaria.

1.1.1 A finalidade da reparación primaria é restituír ou aproximar os recursos naturais ou os servizos de recursos naturais danados ao seu estado básico.

Finalidade da reparación complementaria.

1.1.2 Se os recursos naturais ou os servizos de recursos naturais danados non se restituén ao seu estado básico, efectuaranse reparacións complementarias. A finalidade da reparación complementaria é proporcionar un nivel de recursos naturais ou servizos de recursos naturais –inclusive, se procede, nun lugar alternativo– similar ao que se tería proporcionado se o lugar danado se tiver restituído ao seu estado básico. Na medida en que sexa posible e adecuado, o lugar alternativo deberá estar vinculado xeograficamente ao lugar danado, tendo en conta os intereses da poboación afectada.

Finalidade da reparación compensatoria.

1.1.3 A reparación compensatoria efectuarase co fin de compensar a perda provisoria de recursos naturais e servizos de recursos naturais durante a recuperación. Esta reparación compensatoria consiste en achegar melloras adicionais ás especies silvestres e aos hábitats ou ás augas, xa sexa no lugar danado ou nun lugar alternativo, e non en compensar economicamente o público.

1.2 Identificación de medidas reparadoras.

Identificación de medidas reparadoras primarias.

1.2.1 Estudaranse opcións de accións encamiñadas a restituír directamente os recursos naturais e os servizos de recursos naturais ao seu estado básico de forma acelerada, ou ben mediante a recuperación natural.

Identificación de medidas reparadoras complementarias e compensatorias.

1.2.2 Ao determinar a magnitude das medidas reparadoras complementarias ou compensatorias, considerarase en primeiro lugar a utilización de criterios de equivalencia recurso-recurso ou servizo-servizo. De acordo con estes criterios, considerarase en primeiro lugar accións que proporcionen recursos naturais ou servizos de recursos naturais do mesmo tipo, calidade e cantidade que os danados. De non ser isto posible, proporcionarase recursos naturais ou servizos de recursos naturais alternativos. Por exemplo, unha diminución da calidade podería compensarse cun aumento do número de medidas reparadoras.

1.2.3 Se non é posible utilizar criterios preferentes de equivalencia recurso-recurso ou servizo-servizo, aplicaranse técnicas de valoración alternativas. A autoridade competente poderá prescribir o método para determinar a magnitude das medidas reparadoras complementarias e compensatorias necesarias. Se é posible valorar os recursos naturais ou servizos de recursos naturais perdidos pero non é posible valorar os recursos ou servizos de reposición nun prazo ou cuns custos razoables, a autoridade competente poderá optar por medidas reparadoras cuxo custo sexa equivalente ao valor monetario aproximado dos recursos naturais ou servizos de recursos naturais perdidos.

As medidas reparadoras complementarias e compensatorias deberán concibirse de tal modo que prevegan que os recursos naturais e servizos de recursos naturais adicionais obedezan ás preferencias no tempo e á cronoloxía das medidas reparadoras. Por exemplo, canto máis tempo se tarde en alcanzar o estado básico, maiores serán as medidas de reparación compensatoria que se leven a cabo (en igualdade doutras condicións).

1.3 Elección das medidas reparadoras.

1.3.1 As medidas reparadoras razoables deberían valorarse utilizando as mellores tecnoloxías dispoñibles, atendendo a todos os criterios seguintes:

O efecto de cada medida na saúde e a seguraza públicas.

A probabilidade de éxito de cada medida.

O grao en que cada medida servirá para previr futuros danos e evitar danos colaterais como consecuencia da súa aplicación.

O grao en que cada medida beneficiará cada compoñente do recurso natural ou servizo ambiental.

O grao en que cada medida terá en conta os correspondentes intereses sociais, económicos e culturais e outros factores pertinentes específicos da localidade.

O período de tempo necesario para que sexa efectiva a reparación do dano ambiental.

O grao en que cada unha das medidas logra reparar o lugar que sufriu o dano ambiental.

A vinculación xeográfica co lugar danado.

O custo que supón aplicar a medida.

1.3.2 Ao avaliar as distintas medidas reparadoras identificadas, poderán elixirse medidas reparadoras primarias que non restitúan por completo ao seu estado básico as augas ou as especies silvestres e os hábitats que sufrisen o dano, ou que o fagan máis lentamente. Poderase adoptar esta decisión unicamente se os recursos naturais ou os servizos ambientais danados se compensan mediante un incremento das accións complementarias ou compensatorias que proporcione un nivel similar de recursos ou servizos. Esas medidas reparadoras adicionais determinaranse de conformidade coas normas establecidas no punto 1.2.2.

1.3.3 Non obstante as normas establecidas no punto 1.3.2, e de conformidade co artigo 21, a autoridade competente poderá decidir que non cómpre adoptar máis medidas reparadoras se:

1.º As medidas reparadoras xa adoptadas garanten que xa deixou de existir unha ameaza significativa de que se produzan efectos desfavorables para a saúde humana, a auga ou as especies silvestres e os hábitats; e

2.º O custo das medidas reparadoras que deberían adoptarse para acadar o estado básico ou un nivel similar é desproporcionado en comparación cos beneficios ambientais que se vaian obter, caso en que será necesario ampararse nunha memoria económica xustificativa que terá carácter público.

2. Reparación de danos ao solo.

No marco do establecido nos artigos 27 e 28 da Lei 10/1998, do 21 de abril, de residuos, e no Real decreto 9/2005, do 14 de xaneiro, polo que se establece a relación de actividades potencialmente contaminantes do solo e os criterios e estándares para a declaración de solos contaminados, así como na normativa sobre protección da calidade do solo aprobada polas comunidades autónomas, adoptaranse as medidas necesarias para garantir, como mínimo, que se eliminen, controlen, conteñan ou reduzan as substancias, preparados, organismos ou microorganismos nocivos de que se trate, de maneira que o solo contaminado deixe de supor unha ameaza significativa de que se produzan efectos adversos para a saúde humana ou para o ambiente. Terase en conta o uso actual ou o futuro uso planificado do solo no momento do dano.

Este uso do solo determinarase en función da normativa de ordenación do territorio ou, se é o caso, doutra normativa pertinente que estiver vixente no momento de se producir o dano. De esta non existir, será a natureza da zona correspondente en que se producise o dano a que determine o seu uso, tendo en conta as súas expectativas de desenvolvemento.

Estudárase a posibilidade de optar por unha recuperación natural, é dicir, sen ningunha intervención directa do ser humano no proceso de recuperación.

ANEXO III

Actividades a que fai referencia o artigo 3.1

1. A explotación de instalacións suxeitas a unha autorización de conformidade coa Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación. Isto inclúe todas as actividades enumeradas no seu anexo I, salvo as instalacións ou partes de instalacións utilizadas para a investigación, elaboración e proba de novos produtos e procesos.

Igualmente, inclúe calquera outra actividade e establecemento suxeitos ao ámbito de aplicación do Real decreto 1254/1999, do 16 de xullo, polo que se aproban medidas de control dos riscos inherentes aos accidentes graves nos cales interveñan substancias perigosas.

2. As actividades de xestión de residuos, como a recollida, o transporte, a recuperación e a eliminación de residuos e de residuos perigosos, así como a supervisión de tales actividades, que estean suxeitas a permiso ou rexistro de conformidade coa Lei 10/1998, do 21 de abril.

Estas actividades inclúen, entre outras cousas, a explotación de vertedoiros e a xestión posterior ao seu peche de conformidade co Real decreto 1481/2001, do 27 de decembro, polo que se regula a eliminación de residuos mediante depósito en vertedoiro e a explotación de instalacións de incineración, segundo establece o Real decreto 653/2003, do 30 de maio, sobre incineración de residuos.

3. Todas as verteduras en augas interiores superficiais suxeitas a autorización previa de conformidade co Real decreto 849/1986, do 11 de abril, polo que se aproba o Regulamento do dominio público hidráulico e a lexislación autonómica aplicable.

4. Todas as verteduras nas augas subterráneas suxeitas a autorización previa de conformidade co Real decreto 849/1986, do 11 de abril, e a lexislación autonómica aplicable.

5. Todas as verteduras en augas interiores e mar territorial suxeitos a autorización previa de conformidade co disposto na Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas, e na lexislación autonómica aplicable.

6. A vertedura ou a inxección de contaminantes en augas superficiais ou subterráneas suxeitas a permiso, autorización ou rexistro de conformidade co Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo, polo que se aproba o texto refundido da Lei de augas.

7. A captación e o represamento de augas suxeitos a autorización previa de conformidade co Real decreto lexislativo 1/2001, do 20 de xullo.

8. A fabricación, utilización, almacenamento, transformación, embotellado, liberación no ambiente e transporte in situ:

a) Das substancias perigosas definidas no artigo 2.2 do Real decreto 363/1995, do 10 de marzo, polo que se aproba o Regulamento sobre notificación de substancias novas e clasificación, envasado e etiquetaxe de substancias perigosas.

b) Dos preparados perigosos definidos no artigo 2.2 do Real decreto 255/2003, do 28 de febreiro, polo que se aproba o Regulamento sobre clasificación, envasado e etiquetaxe de preparados perigosos.

c) Dos produtos fitosanitarios definidos no artigo 2.1 do Real decreto 2163/1994, do 4 de novembro, polo que se implanta o sistema harmonizado comunitario de autorización para comercializar e utilizar produtos fitosanitarios.

d) Dos biocidas definidos no artigo 2.a) do Real decreto 1054/2002, do 11 de outubro, polo que se regula o

proceso de avaliación para o rexistro, autorización e comercialización de biocidas.

9. O transporte por estrada, por ferrocarril, por vías fluviais, marítimo ou aéreo de mercadorías perigosas ou contaminantes, de acordo coa definición que figura no artigo 2.b) do Real decreto 551/2006, do 5 de maio, polo que se regulan as operacións de transporte de mercadorías perigosas por estrada en territorio español, ou no artigo 2.b) do Real decreto 412/2001, do 20 de abril, que regula diversos aspectos relacionados co transporte de mercadorías perigosas por ferrocarril ou no artigo 3.h) do Real decreto 210/2004, do 6 de febreiro, polo que se establece un sistema de seguimento e de información sobre o tráfico marítimo.

10. A explotación de instalacións que, estando suxeitas a autorización de conformidade coa directiva 84/360/CEE do Consello, do 28 de xuño de 1994, relativa á loita contra a contaminación atmosférica procedente das instalacións industriais en relación coa liberación á atmosfera dalgunha das substancias contaminantes reguladas pola directiva mencionada, requiren unha autorización de acordo coa Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación.

11. Toda utilización confinada, incluído o transporte, de microorganismos modificados xeneticamente, de acordo coa definición da Lei 9/2003, do 25 de abril, pola que se establece o réxime xurídico da utilización confinada, liberación voluntaria e comercialización de organismos modificados xeneticamente.

12. Toda liberación intencional no ambiente, transporte e comercialización de organismos modificados xeneticamente de acordo coa definición da Lei 9/2003, do 25 de abril.

13. O traslado transfronteirizo de residuos dentro, cara a ou desde a Unión Europea suxeito a autorización ou prohibido segundo o disposto no Regulamento (CE) número 1013/2006, do Parlamento Europeo e do Consello, do 14 de xuño de 2006, relativo ao traslado de residuos.

14. A xestión dos residuos das industrias extractivas, segundo o disposto na Directiva 2006/21/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 15 de marzo de 2006, sobre a xestión dos residuos de industrias extractivas e pola que se modifica a Directiva 2004/35/CE.

ANEXO IV

Convenios internacionais a que fai referencia o artigo 3.5.a)

1. Convenio internacional, do 27 de novembro de 1992, sobre responsabilidade civil nacida de danos debidos á contaminación por hidrocarburos.

2. Convenio internacional, do 27 de novembro de 1992, de constitución dun fondo internacional de indemnización de danos debidos á contaminación por hidrocarburos.

3. Convenio internacional, do 23 de marzo de 2001, sobre responsabilidade civil nacida de danos debidos á contaminación por hidrocarburos para combustible dos buques.

4. Convenio internacional, do 3 de maio de 1996, sobre responsabilidade e indemnización de danos en relación co transporte marítimo de substancias nocivas e potencialmente perigosas.

5. Convenio, do 10 de outubro de 1989, sobre responsabilidade civil por danos causados durante o transporte de mercadorías perigosas por estrada, por ferrocarril e por vías navegables.

ANEXO V

Convenios internacionais a que fai referencia o artigo 3.5.b)

1. Convenio de París, do 29 de xullo de 1960, acerca da responsabilidade civil en materia de enerxía nuclear e Convenio complementario de Bruxelas do 31 de xaneiro de 1963.

2. Convención de Viena, do 21 de maio de 1963, sobre responsabilidade civil por danos nucleares.

3. Convención, do 12 de setembro de 1997, sobre indemnización suplementaria por danos nucleares.

4. Protocolo común, do 21 de setembro de 1988, relativo á aplicación da Convención de Viena e do Convenio de París.

5. Convenio de Bruxelas, do 17 de decembro de 1971, relativo á responsabilidade civil na esfera do transporte marítimo de substancias nucleares.

ANEXO VI

Información e datos a que se refire a disposición adicional quinta

1. Os informes a que se refire a disposición adicional quinta inclúiran unha lista de casos de dano ambiental e de casos de responsabilidade en virtude desta lei, cada un deles cos seguintes datos e información:

a) Tipo de dano ambiental, data en que se produciu e/ou descubriu o dano e data en que se emprenderon accións en virtude desta lei.

b) Código de clasificación das actividades da persoa ou persoas xurídicas responsables.

c) Interposición, se é o caso, dun recurso en vía xudicial, xa sexa por partes con responsabilidade ou por entidades lexitimadas (deberá especificarse o tipo de demandantes e o resultado do procedemento).

d) Resultado do proceso de reparación.

e) Data de conclusión do procedemento.

2. As administracións públicas poderán incluír nos seus informes calquera outro dato e información que considere útil para a correcta valoración do funcionamento desta lei, por exemplo:

a) Custos ocasionados polas medidas de prevención e reparación, de acordo coa definición desta lei:

1.º Sufragados directamente polos responsables, cando se dispoña desta información;

2.º Restituídos polos responsables a posteriori;

3.º Sen restituír polos responsables (deberá especificarse o motivo da falta de restitución).

b) Resultados das accións de fomento e da aplicación dos instrumentos de garantía financeira utilizados de conformidade con esta lei.

c) Unha avaliación dos custos administrativos adicionais ocasionados anualmente á Administración pública pola creación e funcionamento das estruturas administrativas necesarias para aplicar e facer cumprir esta lei.

18476 *LEI 27/2007, do 23 de outubro, pola que se recoñecen as linguas de signos españolas e se regulan os medios de apoio á comunicación oral das persoas xordas, con discapacidade auditiva e xordocegas.* («BOE» 255, do 25-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei: